

Dima Khatib
“No es pot enderrocar un règim per Internet”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

La privatització de la sanitat
La salut a les nostres mans

TRANSFORMACIONS PÀGINES 6 i 7

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N288

3 d'octubre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Barcelona World afectarà un paratge natural i necessitaria aigua de l'Ebre

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les entitats ecologistes alerten que el complex turístic posa en perill la Sèquia Major, catalogada com a espai d'interès natural per la Generalitat

LUIS TATO

EL ROBOTARI DE NADONS A CATALUNYA

“Una infermera la va embolicar en una tovallola i se la va endur”

PÀGINES 1-3 · QUADERNS D'ILLACRUA

Anna Martín i el seu pare són una de les 200 famílies afectades pel robatori de nadons a Catalunya. A data d'avui, la fiscalia de Barcelona ha rebut 149 denúncies relacionades amb les desaparicions

La Guàrdia Civil manté 3.500 agents a Catalunya

PÀGINES 10 i 11 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

El populisme punitiu de Gallardón

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Zuloak, l'ou i la gallina

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • NOVES REFORMES REPRESSIVES

Gallardón atia el populisme punitiu i la criminalització de la pobresa

El PP impulsa la cadena perpètua i l'augment de penes i aposta per l'estat penal neoliberal després de desmantellar l'estat del benestar

Albert Sales
Professor de Sociologia de la UPF
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Ajutjar pels discursos polítics més estesos, les campanyes clarament electoralistes i els debats previs a l'aprovació de mesures com l'enduriment del Codi Penal anunciat recentment, sembla que els delinqüents s'aprofiten d'un sistema tou i permissiu que facilita que, en cas de ser enxampats, surtin en poques hores per la mateixa porta per on ha entrat. Sota aquest biaix, el mes de setembre, Gallardón va anunciar que es durien a terme canvis en el Codi Penal espanyol amb la finalitat d'adaptar-lo a la delinqüència del segle XXI. Els grans titulars d'aquell anunci van ser que s'incorporava la figura de "la presó permanent

És difícil creure que la reforma hagi estat plantejada sense un càlcul previ de rèdits electorals

revisable i la custòdia de seguretat, amb la finalitat de proporcionar una resposta penal més adequada a certs crims que causen una especial repulsa social". Els crims que es contemplan per l'aplicació d'aquesta modalitat de cadena perpètua són els homicidis terroristes, els atemptats comesos contra el rei o el príncep hereu i contra caps d'Estat estrangers, els casos de genocidi i crims de lesa humanitat amb homicidi i l'assassinat de menors de setze anys o de persones amb una vulnerabilitat especial.

Hi ha la remota possibilitat que la plana major de la política espan-

yola cregui necessària la reforma del Codi Penal, però, en aquests temps en què la política (o el politiquèig) es modela a cop d'enquesta i dels cars consells dels *spin doctors*, és difícil creure que un tema tan calent hagi estat llançat a la palestra sense un càlcul previ de rèdits electorals. No és casual que s'anuncii a bombo i platerets un increment de les penes per a les persones que cometen crims que generin una especial repulsa social just després de *resoldre* un cas d'assassinat a dos menors que ha estat tractat de manera *especialment repulsiva* pels mitjans de desinformació del país. Una oportunitat així no es pot desaproveitar: quin rival electoral podria atrevir-se a qüestionar que s'endureixin els càstigs contra repugnants homicides d'infants? I per a la immensa majoria de votants, es tracta d'una mesura positiva en pro de la seva seguretat i la dels seus fills i filles. Com a molt, el Partit Popular podria perdre els vots d'uns quants homicides infantils.

La manera com Gallardón anuncia la restauració de la cadena perpètua i la menció explícita de la seva aplicació a "crims especial-

Segons la mitologia conservadora, els 'mals pobres' s'aprofiten de l'estat del benestar

ment repulsius" com els assassinats de menors compleix, almenys, amb sis de les deu estratègies de manipulació informativa descrites pel lingüista Noam Chomsky. (1) Serveix com a distracció davant els problemes realment urgents en aquest moment; (2) dona rellevància a un problema que no existeix -no parlo, aquí, de l'assassinat dels

El pes de l'acció de l'Estat es desplaça de l'atenció a la persecució de la població exclosa

menors en qüestió, sinó de la suposada laxitud del sistema penal espanyol - i ofereix solucions fàcils; (3) introdueix mesures de manera gradual, en aquest cas, la restauració de la cadena perpètua; (4) pretén generar respostes emocionals i evitar l'anàlisi racional de les alternatives; (5) manté el públic en la ignorància ocultant dades objectives sobre la criminalitat i la delinqüència; (6) parteix del coneixement

> L'origen de la 'tolerància zero' contra la delinqüència

Malgrat la falta d'evidències empíriques que indiquin que l'anunciat increment de la criminalitat a les ciutats europees sigui real, durant les dues darreres dècades, s'ha posat de moda parlar de *tolerància zero* amb les manifestacions de violència que, hipotèticament, amenacen la seguretat de la ciutadania.

El terme *tolerància zero* es va popularitzar a partir de la publicitat internacional que es va donar a l'estratègia que va posar en marxa l'alcalde Giuliani a Nova

York entre 1995 i 2000. El focus de la política *anticriminal* de Giuliani va ser l'assetjament permanent de les persones més vulnerables de la societat presents als espais públics. A través de la intensificació de la presència de policia uniformada als carrers de la ciutat, William Bratton, el cap del Departament de Policia de Nova York (NYPD), es va proposar lluitar contra realitats tan diverses com la compra i venda de drogues a petita escala, la prostitució, la gent sense llar, els *graffitis*... re-

ferint-se a les persones considerades com a *paràsits socials* (*squeegee pest*).

En cinc anys, el nombre d'efectius del NYPD va augmentar en 12.000 agents (un 26% del total), mentre que el nombre de treballadors i treballadores dels serveis socials va disminuir en 8.000. El descens de la criminalitat a la ciutat es va atribuir a aquesta política agressiva de persecució i alguns *think tanks* com l'Heritage Foundation o el Manhattan Institute van convertir al cap de policia William

Bratton en una celebritat de la criminologia conservadora a escala internacional. Però, en la seva ofensiva publicitària, van oblidar intencionadament que altres ciutats com Boston o San Diego van viure una reducció de la criminalitat similar a la de Nova York amb estratègies basades en la mediació i sense augmentar el nombre d'agents de policia al carrer, o que el descens de la criminalitat va començar tres anys abans del nomenament de Giuliani i de l'arrencada de les seves polítiques.

> Els discursos de la dreta ens poden fer pensar que ens envolten milers d'éssers perillosos disposats a provocar tota mena de mals per apoderar-se de les nostres coses, per fer-se amb els nostres diners o, el que és pitjor, per pur plaer. El pitjor d'aquest argumentari punitiu desplegat per la classe política i pels mitjans de desinformació és que es basa en mites que no se sustenten en cap evidència empírica i que no hi ha una resposta clara, valenta, informada i contundent de l'anomenada esquerra parlamentària.

estirant del fil

ment de les dinàmiques socials i dels corrents d'opinió que ofereixen les eines d'anàlisi sociològica de l'Estat i de les empreses especialitzades.

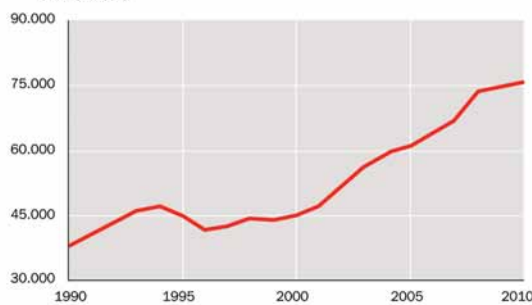
Però la modificació del Codi Penal no és tan sols una reforma electoralista. Forma part del populisme punitiu, importat gradualment dels Estats Units, que avança a Europa, associat a la desarticulació dels estats del benestar i a la imposició del projecte neoliberal. Els mecanismes d'integració social o d'atenció als col·lectius vulnerables se substitueixen progressivament per l'estratègia del càstig

La modificació del Codi Penal que impulsa el PP forma part del populisme punitiu importat dels Estats Units

cap als comportaments que es desvien del que la societat majoritària considera correcte, tot incloent drogodependents, traficants, prostitutes, mares solteres que viuen del suport institucional, persones sense llar i tota persona que incommodi la ciutadania de bé a la ma-

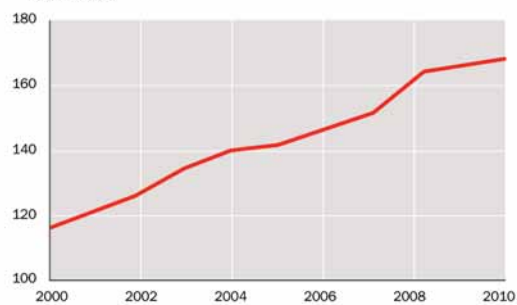
■ Població penitenciària a l'Estat espanyol

■ Població penitenciària absoluta 1990-2010

Font: Eurostat i elaboració pròpia

■ Població penitenciària per cada 100.000 habitants 2001-2009

LA DIRECTA

teixa bossa de la gent sospitosa de ser paràsit del sistema. El pes de l'acció de l'Estat es desplaça de l'atenció a la persecució de la població exclosa i es justifica a través de l'estigmatització i de la culpabilització de les víctimes a partir de l'ús deliberat d'una publicitat enganyosa que fa que la ciutadania de bé cregui que l'exclusió social és fruit de la renúncia voluntària de la mala gent a sotmetre's a l'ètica del treball, que cada vegada hi ha més violència i delinqüència als carrers i que fa falta més repressió per garantir la seva pròpia seguretat.

traficants de drogues o els venedors ambulants -classificats dins el sac de la gent exclosa que no vol seguir camins d'inserció- té una finalitat moralitzant: fer acceptar a les majories que cauen en la nova pobresa el seu destí de precarietat laboral a risc de ser considerades paràsits socials.

Aquesta visió conservadora de l'estratificació social pretén atribuir l'exclusió social a factors individuals i descarregar de culpa la societat majoritària. És en aquest paradigma ideològic on s'emmarquen les polítiques com la de retirar el subsidi d'atur a les persones que no acceptin un lloc de treball, la de fiscalitzar la vida de les persones beneficiàries del PIRMI, o la imposició de multes a persones sense llar per incompliment de l'ordenança de civisme a la ciutat de Barcelona.

EL PP JA VA APROVAR UNA REFORMA DEL CODI PENAL L'ANY 2003

Els mites de l'increment de la delinqüència i del Codi Penal tou

A. S.

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Es mateixos que avui es reeixen al Codi Penal com un text del passat no adaptat a la realitat delictiva del segle XXI i que han anunciat el seu enduriment, ja van liderar una reforma del text durant el govern d'Aznar i amb Mariano Rajoy com a ministre de Justícia. L'any 2003, el Partit Popular va aprovar una reforma del Codi Penal amb el suport del PSOE. Les forces polítiques majoritàries van desplegar una retòrica plena de clixés del populisme punitiu importat de l'altra banda de l'Atlàntic i van recordar a la ciutadania la necessitat d'exercir mà dura davant les creixents mostres de violència urbana i de fer front als nous perills derivats de la immigració i de l'amenaça terrorista. El grup socialista va afirmar que es veia obligat a donar suport a la reforma per responsabilitat i per la imperiosa necessitat de lluitar contra la inseguretat ciutadana.

La reforma suposava, entre altres canvis, l'ampliació de la capacitat de la judicatura de decretar presó preventiva; la incorporació de mesures per promoure la justícia ràpida introduint incentius perquè les persones inculpa- des firmessin declaracions de culpabilitat per evitar tràmits

judicials i aconseguir beneficis penitenciaris o l'augment de la quantia penal màxima, que passava dels 30 als 40 anys i condicionava la concessió del tercer grau al pagament efectiu de responsabilitats civils, cosa que introduïa un clar element de discriminació econòmica.

Cap administració de l'Estat ha assumit el repte de fer una enquesta de victimització periòdicament

El Codi Penal espanyol sembla que està molt al dia en relació amb les tendències punitives imperants en el discurs neoliberal. El marcat increment de la població penitenciària (que a tot l'Estat espanyol ha passat de 41.903 persones el 1996 a 76.079 persones el 2009), es deu més a la duresa del Codi Penal de 1995 i de la reforma de 2003 que no pas a un augment de la delinqüència.

Dins l'àmbit de la sociologia i la criminologia, hi ha un consens elevat a l'hora de considerar que les enquestes de victimització -amb tots els seus defectes- són les millors eines per valorar l'evolució de la comissió de delictes i

del seu impacte entre la ciutadania. Tanmateix, no hi ha cap administració de l'Estat que hagi assumit el repte de fer una enquesta de victimització periòdicament i les úniques dades amb què es compta procedeixen de les dues participacions d'Espanya a l'*International Crime and Victimization Survey* (ICVS), el 1989 i el 2005, i de l'enquesta que va elaborar el 2009 l'Observatori de la Delinqüència (ODA) de l'Institut andalús Interuniversitari de Criminologia. A partir de les escasses dades disponibles, no només no es pot inferir un increment de la delinqüència, sinó que s'observa un retrocés en la victimització en gairebé totes les formes de delictes. Mentre que, el 1989, el 47,2% de la ciutadania (amb un marge d'error del 2,5%) havia estat víctima d'algun delictes durant els cinc anys anteriors a la realització de l'enquesta, el 2005, la proporció s'havia reduït al 42,7% i, el 2009, al 38,7% (amb un marge d'error del 2,62%).

Tant els robatoris de cotxes com els d'objectes a l'interior dels vehicles, els robatoris en habitatges, les agressions sexuals, o les agressions físiques han reduït les seves taxes de victimització. També s'han reduït els robatoris amb violència i intimidació que tenen un gran impacte en la sensació de seguretat de la ciutadania. D'una taxa del 9,2% el 1989, s'ha passat a un 5,6% el 2009.

> "El treball dignifica"

Durant molt temps, l'ètica del treball va servir per fer acceptar a la classe treballadora la disciplina pròpia d'un sistema de producció industrial. El treball assalariat, industrial i productiu era la via que el sistema reservava als obrers (i no a les obreres) per assolir la dignitat. Avui, malgrat els canvis en la consideració del treball assalariat, l'ètica del treball encara presta els seus serveis i justifica la distinció entre els bons pobres i els mals pobres, entre aquelles persones caigudes en desgràcia però que volen ser útils a la societat i els individus que són una càrrega i que, en la mitologia conservadora, s'aprofiten dels serveis de l'estat del benestar. L'assetjament penal i policial a col·lectius tan diversos com les persones sense llar, les prostitutes del carrer, els petits

, impressions

Sofia Acebo i Montse Santolino · Membres de l'Associació Cultural Florida-Waslala
opinio@setmanaridirecta.info

Benvolgudes *banlieues*: Catalunya us estima

"L'ombra de la 'banlieue' sobrevola La Florida". El relat mediàtic sobre la perifèria és escàs i previsible. Perquè ningú no dubti que serem autosuficients i tindrem de tot a la nova Catalunya independent, el Bronx ja el posem nosaltres.

Últim dia d'agost del segon any del període especial als Blocs Florida, nord de l'Hospitalet. La música massa caribeny a volum massa caribeny deriva en una baralla multitudinària entre dominicans i policies diverses, mentre plouen tot tipus de projectils *home made*. Es trenquen vidres de cotxes i es cremen contenidors, i la comunitat gitana del barri surt a defensar la Guàrdia Urbana. *El mundo al revés*. Escenari de violència urbana que desperta els instints de tots aquells interessats en repetir que hi ha gent i barris irrecuperables, i que la llei i l'ordre mai es queden curts. Cap diari s'hi fixa: aquí, gitanos contra dominicans i a Sabadell gitanos contra xinesos. Casualitat? Saturació de pobreses, capes de pobreses, xocs de pobreses. Lluites pel territori. De debò a algú li importa el que passi als barris més pobres?

Si volem saber d'on arrenquen els conflictes i la violència urbana, cal mirar molt enrere i en moltes direccions

L'alcaldeessa vol un barri tranquil, ordenat i segur per als seus votants pensionistes. Ben tranquil: ara està farcit de *secretas* i antiavalots, i aquesta vegada no els envia el Joan Saura. L'exconseller, que va iniciar la seva carrera política lluitant contra la misèria en aquests mateixos blocs, és avui el paradigma de l'escapisme més miserable. Oblidar, ignorar, evitar la pròpia història. En els bons

temps del seu tripartit, tan generós, aquells que vam viure per sobre de les nostres possibilitats, a l'Hospi vam arribar a tenir fins a 12 mediadors per mediar entre 60.000 immigrants i prop de 200.000 nadius. Un excés? Les retallades han començat per ells. De Mossos en comptem a centenars.

Qui és el poble català? Fins on arriba la diversitat i la transversalitat del projecte nacional?

I el mateix dia que el PP omplia les bústies del barri de pamflets atiant la por i l'odi, l'Albiol i el Pere Navarro eren a les festes de Bellvitge, el nostre petit Can Zam, i el xulo de gimnàs de barri va guanyar per golejada una *pesecero* només visible a sobre d'un faristol de premsa. I l'Anglada no va trigar a passejar-se pel mercat de La Florida. La perifèria té una història. Ignorar el que ha passat en el *patio trasero* del país no permetrà veure la Catalunya real, ni construir la futura. A La Florida diuen que tenim un problema amb els dominicans, però el que hem tingut sempre és un problema de pobresa retransmesa de generació en generació. Els Blocs no són el barri. Són una illa dins el barri. 800 pisos de 40 m2. Barraques verticals que Franco va fer aixecar per reallotjar els barraquistes del Somorrostro. Magatzems de carn de canó, que diu el Pérez Andújar. Un imant per atreure tot tipus de pobreses de tot tipus d'origens.

En temps del regnat de Corbacho, una de les solucions imaginades (a l'estil del Raval), va ser enderrocar-los: tornar a reallotjar, tornar a moure la misèria de lloc, dispersar-la. Però no es va fer i ara rebenten sols, i quan rebenten els barris rebenten les mentides: la de la integració modèlica de la immi-

gració dels seixanta, la de l'alcalde-ministre bon gestor de la immigració, la del PSC partit etern a la perifèria.

El PSOE-PSC, aquest zombi, és el principal responsable d'haver asfixiat el socialisme espontani de la primera democràcia a la perifèria, i d'haver substituït els valors socialistes en actuar com un PP de manual. A l'Hospi –segona ciutat, primera de l'estafa– col·laboradors de primera hora de la bombolla immobiliària, i amb la Plaça Europa com a testimoni del deliri, han fet creure la gent que el populisme era proximitat, que el clientelisme era redistribució, i que la igualtat només queia del costat de l'obediència, i han reproduït mimèticament, a l'administració local, les estructures jeràrquiques, les batalles

de poder i el control de la informació del partit. Un socialisme que ven terrenys a canvi de llocs de treball d'IKEA per a caixeres o comercials, mai per a directors i responsables d'àrea. Un socialisme pioner en tirar del civisme com a coartada permanent per no enfrontar els canvis socials ni les crítiques. Un socialisme molt responsable d'haver convertit els immigrants dels seixanta en obrers amb mentalitat de petits inversors ara envellits i emporbriats i amb els estalvis embarcats per les preferents. I més enllà del socialisme *canalla*? Cap convergent ens va convidar mai a parlar si no era per a comprar la nostra voluntat. A la perifèria interior només podem recordar dos consellers de tots els governs: el de Benestar Social i el d'Interior.

JULIA ABALDE

La policia, els escorcolls, la persecució policial de joves *morenos* no pot ser l'única solució, no? O sí? Si volem saber d'on arrenquen els conflictes i la violència urbana, cal mirar molt enrere, i en moltes direccions. La foto no és tan simple. I els partits, essent els més responsables, no són els únics. I els moviments socials? Quants punts de referència, que no siguin locals per a festes, tenen fora de Sants i Gràcia? I el periodisme local? Què van explicar durant anys tots els periodistes ara acomiadats dels mitjans municipals? I el món associatiu local, acomodatíci, silenciats per les subvencions? Quines lectures globals fa de la ciutat? I els fills del barri? Aspirants a dissoldre's en la Catalunya bona i que només apareixen els diumenges a veure els iaïos i es fan creus de com està el barri, què no s'adonen que la seva marxa en massa va ser la que va disparar els canvis? Treballen per algú que no sigui l'amo?

A La Florida, el que hem tingut sempre és un problema de pobresa retransmesa de generació en generació

Rewind. Independència? On i qui són les classes populars catalanes? Qui és el poble català? Fins on arriba la diversitat i la transversalitat del projecte nacional? L'ANC, què li explicarà als iaïos andalusos que viuen espantats per l'atur dels fills i les gorres dels adolescents llatinoamericans? I a aquests adolescents que l'únic país que coneixen és el dels carrers on els humilien públicament? I als *ninis* que senten que els únics que parlen el seu idioma i els tracten amb respecte són PxC? Què els hi dirà l'ANC? Que Catalunya se'ls estima, ara, molt?

Jesús Frare · Membre d'Iniciativa Animalista
opinio@setmanaridirecta.info

L'agenda de l'animalisme

La gent animalista ha patit un fenomen que té dues característiques principals. La primera és que s'ha acostumat, quasi des del primer dia d'activisme, a fer de bombera en permanent estat d'alerta, amb la llitera al costat del *fire pole* i d'una campana d'emergència que no deixa de sonar. Sempre ha d'apagar incendis, sovint ha d'enfrontar el problema sense experiència prèvia i, moltes vegades, sense camió ni mànegues. Ens mantenen corrent d'un costat a altre, a dalt d'autobusos que van a Tordesillas, a Madrid, a Coria, a Medinaceli, a Amos... Sempre rescatant de la mort els animals el seu últim dia, perquè les administracions neguen els recursos a les entitats animalistes. Sempre enfrontant-se a l'última contingència, idèntica a l'anterior. Així, les organitzacions animalistes tenen moltes dificultats per a seguir una línia estratègica definida per ella mateixa. Els greus problemes que hem d'enfrontar o les queixes i protestes que hem de plantejar ens imposen una agenda marcada per qui maltracta, explota i usa els altres animals. La segona és que això porta molta gent a un estat permanent de ràbia i tristesa. La manifestació antitaurina per a cridar pels animals torturats es davant de gent taurina que provoca i insulta impunement i que compta amb la passivitat de la policia. Les institucions tracten amb prepotència el moviment; el gos maltractat que no és recollit per la policia o pel servei oficial; les gosseres que maten indiscriminadament... Tot plegat genera una sensació de fracàs permanent

que es repeteix una i altra vegada i desgasta moltes persones. El moviment animalista ha demostrat que pot oferir molt més. En lloc d'una barca plena de vies d'aigua que navega sense rumb, amb gent que boga sense direcció i, a la vegada, fa tot el que pot per a tancar els forats, pot ser un vaixell que ix de port en perfectes condicions, amb el seu destí clarament definit i amb la ruta traçada sobre les cartes de navegació. Això no vol dir que no hem de respondre a allò que fa qui maltracta i tortura animals. Hem de tindre clar que, malauradament, qui maltracta i tortura animals

continua actuant davant nostre. Del que es tracta és de no deixar que marquen el ritme, d'aconseguir mantindre el cap fred i avançar en la direcció correcta. No ens hem de deixar aturar en el nostre camí. Un exemple és la proposta de la Folgança d'Algemesí, amb un programa de treball destinat a l'abolició de la tortura taurina a la ciutat i que, amb la lluita específica contra les becerrades cadafaleres, crida la ciutadania a que prengui consciència del que significa la tortura. La manifestació és un instrument d'aquesta lluita, és un mitjà i no una finalitat per ella mateixa

xa i, per això, aquest any es va fer per primera vegada el 15 de setembre, abans de l'inici de la setmana taurina. L'ajuntament ha posat en marxa un procés més que qüestionable de censura i atac als drets fonamentals per a allunyar la manifestació del carrer Muntanya, els Quatre Cantons i la plaça, però la defensa dels animals té un discurs i no assumeix aquestes imposicions. Altre exemple és el programa de treball de la Plataforma Carles Pinazo contra la tortura taurina, amb campanyes com la de rebuig al BIC, que fou un gran triomf, o la de Gandia. L'objectiu és mobilitzar la majoria ciutadana que rebutja la tortura, amb l'abolició com a objectiu final. La manifestació de juliol apel·la la ciutadania que ha de veure com es gasten els seus diners matant i torturant animals, i tindrà continuació amb actes a la tardor que tornaran a evidenciar el rebuig majoritari a aquestes pràctiques i la fortalesa del moviment. Tot s'ha fet de forma independent a l'emplaçament d'una plaça de tortures portàtil a la platja de Gandia, als actes de tortura que es realitzaren aquest estiu i, sobre tot, als interessos polítics i econòmics que s'hi amaguen al darrere. El moviment animalista afronta la partida coneixedor de les seues capacitats i del que fa i fins on està disposat a arribar la indústria d'explotació animal. Seguim els nostres plantejaments amb propostes al conjunt de la societat que cada vegada tenen més èxit i aglutinen més suports, amb l'objectiu clar d'acabar amb el maltractament i de defensar els drets dels altres animals. I tot això s'ha aconseguit amb una clara agenda pròpia.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

No és només l'economia

Josep M. Loste i Romero
Portbou

Malgrat totes les demagògies i manipulacions carpetovetòniques, des dels diferents faccions de l'espanyolisme, es constata una vegada més que, globalment, la nostra estimada llengua catalana torna a estar molt afeblida. Segons un recent informe, la transmissió de la llengua al País Valencià, l'Alguer i la Catalunya del Nord va camí de desaparèixer. També sembla que a la ciutat de Barcelona es produeix un gran retrocés del català en benefici del castellà. De fet, aquesta situació mortificadora de la llengua catalana és el resultat d'una terrible política d'assetjament lingüístic, tant des dels partits polítics nacionalistes espanyols, com des dels mitjans privats (ràdio, premsa i televisió) que emeten des de l'altiplà, i que cada dia dediquen una bona ració del seu temps a insultar i martiritzar la llengua catalana i els catalans. De fet, el que vol Espanya és que ens castellanitzem al 100%, altrament ens castigaran, ens deixaran sense finançament, ens ofegaran econòmicament. Ens requisaran tot el que és nostre.

EN CALENT

Menys denúncies i més explicacions

Marta Carrera i Roger Bernat són membres de l'Associació Catalana per a la Defensa de la Sanitat Pública

Es redactors de la revista Cafè amb Llet, del Maresme, han tret a la llum l'ocultació del destí d'alguns dels diners públics

amb què s'han pagat serveis sanitaris públics "concertats" en els centres sanitaris de la zona, juntament amb la relació de noms

d'alguns càrrecs relacionats amb aquesta gestió. Una de elles, J. M. Via, els ha demandat i han afrontat un judici per difamació.

La denúncia que va fer Cafè amb Llet afecta els que no volen fer públics a la premsa els comptes amb claredat, també afecta els responsables superiors d'aquests;

però també té a veure amb els que han fet les lleis perquè sigui possible que gestors privats puguin gastar, sense un control acurat, els diners de l'administració pública. Aquests centres sanitaris tenen una gestió "privada" i normes d'actuació que els legitima per no haver de donar gaires detalls a

ningú. Via, president del Parc de Salut Mar, i membre del consell assessor de Mas, no ha respost a les crítiques abans d'acusar de difamació els editors d'una revista. Es podria considerar com un veritable acte de censura molt propi d'èpoques passades i que aniria en contra de la llibertat d'expressió.

. EDITORIAL

Un futur de rius i ponts

El 29 de setembre, una forta tempesta va fer créixer el cabal dels rius Besòs i Llobregat. Les lleres es van omplir d'aigua que circulava amb força des de la serralada del Montseny o el Berguedà, respectivament, fins a la costa. En arribar a les valls encaixades que es dibuixen entre els turons de la serralada litoral, les riuades creuaven per sota dels ponts que uneixen la capital catalana amb Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià de Besòs al nord i amb l'Hospitalet de Llobregat al sud. Per sort, no es van trencar els ponts. Tots aquests pobles, a dia d'avui, continuen units. Fariem bé d'aplicar aquesta lògica a la nostra actualitat política i social. Per moltes riuades que visquem, s'han de reforçar els ponts entre els i les de baix i construir-ne allà on no n'hi hagi. I

caldrà estar molt alerta a les manobres d'alguns enginyers frustrats que, aprofitant la confusió del moment, voldran desviar el curs dels rius i fer grans embassaments. Serà contra aquests probables murs artificials -dissenyats per frenar l'empenta de la riuada- a on hi haurem de posar més esforços. El poble colomenc, vigatà, lleidatà o vilanoví haurà de pujar a certes zones de Pedralbes, Sant Andreu de Llavaneres o Sant Cugat del Vallès per recordar que, malgrat la força del riu, quan les aigües arriben al delta i els llims i les argiles es dipositen, a terra hi neixen noves plantes, hi torna la vida. No fos cas que, per aquelles dates, haguéssim d'agenollar-nos davant dels constructors de la presa, per poder fer ús de l'aigua i exercir el dret de caminar riu amunt.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, juntament amb la DIRECTA, rebeu un suplement especial sobre la Fira d'Economia Solidària de Catalunya que se celebrarà els propers 27 i 28 d'octubre al recinte de la Fabra i Coats, antiga fàbrica de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona. La DIRECTA serà present a la fira amb una xerrada sobre mitjans de comunicació (que farà el nostre inestimable David) i per donar suport a l'economia solidària i cooperativa... Que s'ha d'impulsar per sortir d'aquest infern capitalista, disfressat de crisi.

D'altra banda, aquest cap de setmana tenim assemblea general de la DIRECTA a Cal Suís, on segur que ens faran un bon menjar. Parlarem del redisseny de la DIRECTA en paper, parlarem del procés de millora de l'organització que estem fent, parlarem de l'estat de les seccions i les corresponsalies i de la situació de les nostres finances.

Finalment, parlarem de la web, que aquesta setmana fa un any de vida. Felicitats!, sobretot a les persones que s'hi estan deixant la joventut, actualitzant-la dia sí, dia també. Ànims gent, no esteu soles (oi?).

. FOTOGRAFIEM, DONCS EXISTIM

La batalla de les idees

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

A diferència de l'independentisme clàssic, el discurs del nou sobiranisme, hegemònic en els mitjans, gravita entorn de "l'espòli fiscal". A la pràctica, ha fet seu un dels arguments històrics de la dreta catalana, que resumiria l'eslògan "Espanya ens roba". La independència (o, més ben dit, la sobirania fiscal, la hisenda pròpia o, si ho voleu, les estructures d'estat) ha esdevingut una mena de món ideal en què no hi hauria crisi i on tindriem

millors serveis públics pagant menys impostos. La preeminència del discurs fiscal aboca el sobiranisme al flirteig amb el populisme. Ho resumia l'Oriol Sorolla en un text publicat a Vilaweb Sabadell: "Espanya no ens roba. Les treballadores de Vallecas no ens roben, els camperols andalusos sense terra no ens roben, els miners asturians no ens roben... Ens roba el Capital a través de totes les seves fórmules d'explotació i exclusió i, sobretot, ens roba la burgesia catalana, aquí i ara". Cert: el dèficit fiscal existeix, i és una realitat a corregir. Però també

ho és que tots els estats apliquen mesures redistributives (també ho faria un estat català). I, al mateix temps, la Generalitat ja fa molts anys que disposa d'una àmplia capacitat recaptatòria no només a través dels impostos que té cedits, sinó a través d'impostos que podria crear i no crea. Això és fer trampa. L'independentisme d'esquerres ha d'afrontar la batalla de les idees: cal tornar a situar com a eix del debat l'exigència del dret a decidir, si no volem esdevenir una mena de Lliga Nord a la catalana. Ubicar la democràcia per sobre de les voluntats dels estats i dels poders econòmics és l'únic camí cap a la plena llibertat.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 2

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'impacte ambiental de
Barcelona World | PÀG. 8

Independència de Catalunya:
i la resta què? | PÀG. 9

Mapa de l'exèrcit i la Guàrdia
Civil a Catalunya | PÀG. 11

El sometent, una història a
l'ombra del poder | PÀG. 12

EMPORDÀ · VINT ANYS DE LITIGI PER EVITAR LA CONSTRUCCIÓ D'UNA URBANITZACIÓ A LA VALL DE SANTA MAGDALENA

Una urbanització de xalets i hotels a una zona afectada pel foc de l'Empordà?

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La vall de Santa Magdalena, al terme municipal de Terrades, és objecte de desig de les immobiliàries des de principis dels anys noranta. Des que, el 1992, l'Ajuntament va qualificar un sector de la vall com a sòl urbanitzable, diverses empreses s'han postulat com a promotores per construir-hi una urbanització de 34,7 hectàrees, amb 72 habitatges unifamiliars i una zona hotelera de 160 llits. Entitats ecologistes com la Institució Atempordanesa per a la Defensa i Estudi de la Natura (IAEDEN) asseguren - que seria "més gran que el propi nucli de Terrades" i exigeixen la retirada definitiva del projecte. L'últim pas en una lluita que fa 20 anys que dura ha estat la presentació d'una moció a l'Ajuntament, de la mà del partit Units per Terrades, per exigir que es revisi la norma de 1992 que permet urbanitzar la vall i es substitueixi per un nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) que li torni a donar ús forestal.

Zona afectada per l'incendi

La zona on es construiria és propera a un espai d'interès natural -els penya-segats de la Muga- i està considerada d'alt interès geològic, perquè hi ha el jaciment dels fòssils més antics de Catalunya. La urbanització constaria d'un sol accés i estaria enmig d'una zona forestal, cata-

logada com un espai amb un risc alt d'incendis. Aquest estiu, les alertes van ser reals. El foc que va assolir l'Empordà el mes de juliol va afectar part de la vall. Lluís Benejam, membre d'IAEDEN, lamenta que, després del foc, es pugui construir la urbanització, ja que el fet que el sòl ja estigués qualificat com a urbanitzable no l'inclou en els supòsits de la llei espanyola de muntanyes. Aquesta contempla que un sòl forestal no pot ser urbanitzat durant els 30 anys posteriors a l'incendi, però l'exclusió no parla dels territoris forestals que ja han estat qualificats com a urbanitzables.

Artur Mas va resoldre favorablement un recurs de la promotora

La construcció de la urbanització ha estat objecte de litigis entre les administracions, la promotora i les entitats ecologistes. Tot i així, sembla que l'arribada de la crisi immobiliària va deixar fora de lloc Vall de Santa Magdalena SA, de l'empresari holandès Cornelis Jasper Willibrondus. El fet que l'alcalde, Isidre Felip, assegurí que fa cinc anys que no saben res de l'empresa i que no s'hagi donat cap permís per iniciar les obres, fa pensar que el projecte té un futur incert.

L'alcalde de Terrades assegura que fa cinc anys que no saben res de Vall de Santa Magdalena S.A., l'empresa promotora

Dues dècades de batalla

La Comissió d'Urbanisme de Girona ha tombat en diverses ocasions el Pla Parcial de la Vall de Santa Magdalena, on es concreten les característiques del projecte. La primera, el setembre de 1995, quan van denegar l'aprovació perquè el projecte de Land Promociones SA -primera promotora del projecte- alterava l'equilibri de la massa forestal. El recurs de la promotora davant el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Artur Mas, va prosperar i la Comissió d'Urbanisme el va aprovar definitivament el 2001.

El 2002, els promotors van presentar una modificació per fer més grans les parcel·les. La comissió d'urbanisme va tornar a tombar el

pla. En aquesta ocasió, qualificava la urbanització d'"aïllada" i destacava la manca d'accessos públics, fet que obligaria a construir una xarxa viària que afectaria un sòl no urbanitzable a l'exterior del sector.

Tot i això, a finals de 2003, l'Ajuntament va aprovar el projecte d'urbanització. Promogut en aquesta ocasió per l'entitat Vall de Santa Magdalena S.A, i amb una inversió prevista de d'1,8 milions d'euros. L'abril de 2004, va aprovar el pla modificat per obtenir el vist-i-plau de la comissió d'urbanisme i adequar el projecte al marc legal.

El 2006, però, la urbanització va rebre un nou cop amb l'aprovació del Pla Director Territorial de l'Empordà (PDTE). La urbanització va ser

classificada com un dels "àmbits a extingir o reduir" i es va considerar que podia afectar de "manera especialment greu els valors o la potencialitat del territori".

Amb part del terme municipal arrasat pel foc i amb l'empresa aparentment desentesa del projecte, els ecologistes han vist l'oportunitat per donar l'estocada definitiva al projecte. L'alcalde Isidre Felip, però, encara té una excusa: no hi ha diners per pagar el nou POUM. IAEDEN i Units per Terrades, però, encara tenen ganes de lluitar i no es rendeixen. Asseguren que batallaran perquè la Generalitat subvencioni la redacció d'un POUM i exigeixen a l'Ajuntament que suspengui el pla.

, així està el pati

EL CAMP · EL MACROCOMPLEX AFECTA L'ESPAI D'INTERÈS NATURAL DE LA SÈQUIA MAJOR I PODRIA NECESSITAR AIGUA DE L'EBRE

L'impacte ambiental de Barcelona World

Olga Margalef

redaccio@setmanaridirecta.info

Barcelona World va néixer com a alternativa a Eurovegas. El fracàs de les negociacions entre el govern d'Artur Mas i els càrrecs executius de Las Vegas Sands va propiciar l'aparició d'una nova inversió d'alta volada: un macrocomplex turístic que s'instal·larà als voltants de Port Aventura. El projecte de Veremonte -una empresa d'Enrique Bañuelos- constarà de sis complexos turístics temàtics que constituïran un total de 12.000 places hoteleres, amb casinos i àrees comercials incloses. Barcelona World integrarà els camps de golf existents a les 450 hectàrees entre Salou i La Pineda de Vila-seca, que són propietat de CaixaBank.

El projecte constarà de sis complexos turístics temàtics que tindran un total de 12.000 places hoteleres

Les crítiques dels col·lectius en defensa del territori no s'han fet esperar. D'on sortirà l'aigua per abastir un complex tan gran? Quina afectació tindrà el projecte sobre la Sèquia Major, un Espai d'Interès Natural on habita el fartet, una espècie de peix en perill d'extinció?

Dubtes sobre l'abastiment d'aigua

Una de les qüestions que encara s'han de definir del projecte és la provisió d'aigua d'un complex d'aquestes dimensions. Segons estimacions fetes per Ecologistes en Acció, el consum de Barcelona World podria ser de prop de 2 hm³/any (2.000 milions de litres/any). El volum d'aigua requerida superaria amb escreix la dotació de la reserva del Consorci Aigües de Tarragona (CAT), que té la concessió dels municipis de Vila-Seca i Salou. Per a aquesta entitat, sembla previsible que el complex requerirà el total de la reserva

del CAT -que és aigua procedent del riu Ebre- i, a més, una aportació extra significativa que no s'ha especificat. A l'elevat consum d'aigua actual de la zona de Vila-Seca/Salou -arran del turisme- i el futur augment de demanda que causarà el projecte Barcelona World, caldrà afegir-hi la disminució de la disponibilitat hídrica regional prevista segons els models climàtics en el context de canvi climàtic global.

Un Espai d'Interès Natural afectat

Un altre punt que preocupa les organitzacions en defensa del territori és que la ubicació del projecte inclou les zones humides de La Pineda, en particular, l'espai de la Sèquia Major. Aquesta zona ha estat catalogada com a espai d'interès natural (PEIN) per la Generalitat de Catalunya i forma part de la xarxa Natura 2000, juntament amb els prats de Cal·lípolis. Mentre l'espai de la Sèquia Major queda íntegrament inclòs en la delimitació del complex Barcelona World, els prats de Cal·lípolis queden fora dels límits, segons els primers plànols presentats per la Generalitat.

Amenança pel fartet

L'espai natural de la Sèquia Major ha quedat aïllat entre el paisatge urbà i l'agrícola i ha estat víctima

de les pràctiques de drenatge i l'activitat constructora. Tot i això, actualment, és una zona inundada on es poden observar una gran varietat d'ocells. D'entre la fauna i la flora de valor singular, destaca una espècie de peix en perill d'extinció pròpia del litoral mediterrani, el fartet.

El Catàleg del Paisatge del Camp de Tarragona, elaborat per l'Observatori del Paisatge i aprovat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat el maig de 2010, planteja la necessitat de preservar la Sèquia Major d'accions que pertorbin la seva viabilitat ecosistèmica, a la vegada que demana que se'n faciliti l'ús social i es respectin els seus valors intrínsecs. Paral·lelament, la creació d'una zona verda entre la Sèquia Major i els prats de Cal·lípolis per garantir la seva connectivitat ha estat una intervenció exigida durant anys per organitzacions en defensa del territori, com el Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans (GEPEC), però ni la Generalitat ni els municipis involucrats han fet cap esforç perquè es dugui a terme. Amb el projecte de Barcelona World sobre la taula, el futur d'aquest espai amb un valor ecològic i paisatgístic tan elevat es presenta incert.

A la Sèquia Major hi habita el fartet, una espècie de peix en perill d'extinció

Altres impactes ambientals

Pel que fa a la zona costanera, un altre impacte ambiental greu i previsible és l'artificialització del cap Salou, que, fins ara, era un dels últims espais litorals del Camp de Tarragona, segons denuncia un comunicat emès per GEPEC i altres entitats ecologistes com la Institució de Ponent per a la Conservació i l'Estudi de l'Entorn Natural (IPCENA), el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA) i la Federació d'Ecologistes de Catalunya (FEC). Per aquest motiu, tant aquestes entitats

com Ecologistes en Acció exigeixen als seus comunicats respectius que la Generalitat faci públics els detalls del projecte. En particular, demanen que es presenti un estudi d'impacte ambiental i les corresponents mesures de sostenibilitat en l'ús dels recursos.

Barcelona World perpetua el model de turisme massificat, l'especulació urbanística i el consumisme

Barcelona World i Eurovegas, un mateix model

Més enllà dels impactes ambientals concrets sobre el territori, les principals organitzacions en defensa del territori conclouen que el problema més gran del projecte rau en el fet que Barcelona World consisteix en la mateixa fórmula emprada per Eurovegas: es perpetua el model de turisme massificat, l'especulació urbanística i el consumisme, sense tenir en compte el turisme de qualitat o les activitats econòmiques que reverteixen sobre el territori en forma de respecte pels valors naturals, culturals, agraris i identitaris de la comarca.

La Sèquia Major és una zona catalogada com a espai d'interès natural per la Generalitat i forma part de la xarxa Natura 2000

PAÏSOS CATALANS · ACTIVISTES DE LES ILLES I EL PAÍS VALENCIÀ OPINEN SOBRE EL PROCÉS D'AUTODETERMINACIÓ ENCETAT A CATALUNYA

Independència de Catalunya: i la resta què?

Irene Jaume i Joan Canela
redaccio@setmanaridirecta.info

El mes de setembre de 2012 serà recordat per l'impuls que ha adquirit el procés d'independència de Catalunya. La gran manifestació de la Diada de l'11 de setembre i el rebuig de l'Estat espanyol al pacte fiscal han accelerat tots els motors del camí cap a l'autodeterminació. L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Convergència i Unió –que, fins ara, havia actuat com a fre– han agafat la comandància del procés i han deixat de banda –en el discurs i en el full de ruta– la resta dels Països Catalans. I nosaltres, què?, es pregunten a les Illes Balears i al País Valencià. Per aquest motiu, hem volgut parlar amb diverses persones militants i activistes de l'esquerra independentista (EI) i dels moviments socials de les Illes i el País Valencià per esbrinar quina és la seva opinió sobre el procés encetat a Catalunya.

L'ANC i CiU han agafat la comandància del procés i han deixat de banda la resta dels Països Catalans

En el cas de les Illes, el procés es veu amb diferents ulls des de partits polítics com el PSM i ERC o des de les organitzacions de l'EI i els moviments socials. Els partits creuen que la independència de Catalunya pot ajudar a crear un escenari futur en què les Illes puguin fer el mateix, una mena d'efecte dòmino, però són conscients que, ara mateix, no és possible perquè no es donen les condicions polítiques ni sociològiques perquè pugui passar.

“El subjecte nacional són els Països Catalans”

Marcel Pich, militant d'Endavant-Mallorca, lamenta que “el procés secessionista l'estigui acaparant i dirigint un partit com CiU” i que s'estigui oblidant “la lluita independentista de 40 anys cap aquí, un

Manifestació de la diada del 25 d'abril de 2012 a València

moviment que du anys lluitant des de la base per això”. Per Pich, el debat va més enllà de la independència de Catalunya i és que “Espanya es romp”. Amb la hipotètica independència, diu Marcel, “els altres territoris quedaríem desprotegits. L'acceleració del procés em crea certs dubtes i por, ja que tot és tan visceral que accentua perillosament els ritmes de la resta del país”.

Tomeu Martí, coordinador de l'Obra Cultural Balear, considera que el procés és “irreversible” i serà “ràpid”. “Des de les illes, ho veiem amb interès i il·lusió de veure que és possible, però també amb la pena que nosaltres no estem en el moment de consciència nacional” i això fa que, potser, les Illes no s'hi puguin sumar ara per ara. Tot i així, creu que és important que, tant les Illes com el País Valencià, hi siguin presents ja que, al cap i a la fi, “el subjecte nacional són els Països Catalans”. Creu que, independentment de l'abast que acabi tenint el nou estat català “per desgràcia, serà parcial”.

La transformació social perilla”

Per Marc Carriquí, veí de Sóller i militant del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), “si el procés de ruptura amb l'Estat espanyol no és intrínsecament des

d'una base popular, la transformació social indispensable en la creació del nou estat perilla”. La independència d'una part de la nació “posa en escac, segons es comenta molt per Mallorca, la possibilitat d'aconseguir la independència de la resta de la nació”.

També hem parlat amb Alvar Hervalejo, militant d'Arran, que pensa que, als Països Catalans, “els ha d'unir un únic full de ruta que, a més, els converteixi en un projecte polític al servei de les classes populars. L'independentisme del Principat s'equivocarà si pensa que la configuració de la Comunitat Autònoma de Catalunya com a Estat dins la Unió Europea comportarà una millora automàtica de la situació política a Mallorca”.

“Estendre ponts i fer front a les retallades”

Miguel Cruz, activista social de Palma i proper a Red Roja, veu el procés com un fet positiu perquè considera que l'ANC ha fet una feina “magnífica” i el reivindica “com un desafiament d'allò que pensem que és inamovible, natural. Si és possible la independència, també és possible nacionalitzar altres coses. És trencar amb els consensos imposats a la transició”, una gran oportunitat per replantejar-ho tot.

Des de Mallorca, també parla Laura Camargo, militant de Revolta Global: “La meua posició és la de reforçar la construcció d'una República Catalana que es pugui estendre al conjunt dels Països Catalans”. Camargo considera que també s'hauria de perfilar un model de societat diferent, que tenguin en compte tothom, “no només els interessos de la burgesia catalanista”. Camargo veu els Països Catalans com “una nova realitat que s'ha de construir estenent ponts i fent front de manera conjunta a les polítiques de les retallades amb solucions i posicionaments clarament anticapitalistes”.

Augment de l'anticatalanisme i l'espanyolisme

Al País Valencià, també hi ha una visió pròpia del procés. El Bloc no ho considera del tot positiu, ja que creu que afectarà els interessos estratègics i farà augmentar l'anticatalanisme. Tot i així, respecten la decisió del govern de Mas i reconeixen el dret de decidir del poble.

En paraules de Natxo Calatayud, del Centre Social Terra de Benimaclet, “és contradictori”. Pensa que un procés independentista ben dirigit, amb visió de Països Catalans i que signifiqui un avenç per a les classes populars, podria augmentar la consciència independen-

tista i cohesionar la unitat popular, però si el procés no és així, “som conscients que la resta del país quedarà malament. Quedarà malament lingüísticament i culturalment, amb un augment del secessionisme, però també amb un creixement de l'espanyolisme en l'àmbit polític, que fins i tot pot derivar en violència i en la *ulsterització* del País Valencià”. Calatayud insta la CUP a ser “ferma en assegurar que el procés opta per la primera opció”.

“El dret a decidir d'un poble és innegable”

Per la seva banda, Antonio Pérez Collado, secretari general de la CGT al País Valencià, creu que “no és de les coses més importants que passen ara”, però entén que a Catalunya es treballi per això. Com a llibertari, no està “emocionat” per la creació d'un nou Estat, però “el dret a decidir d'un poble és innegable i este s'ha d'exercir encara que s'equivoque; no crec que ningú pugui evitar-ho”. Finalment, Pérez demana que “el procés es fera bé, explicant-lo amb claredat, sense usarlo per dissimular altres problemes i esperem que, al final, es pugui fer una cosa com a Txecoslovàquia”.

L'EI i els moviments socials del País Valencià i de les Illes veuen la independència de Catalunya amb una mescla de preocupació i il·lusió

En definitiva, l'esquerra independentista i els moviments socials de les Illes i el País Valencià veuen la independència de Catalunya amb una mescla de preocupació i il·lusió. Preocupació no només per l'abandonament del marc dels Països Catalans, sinó també per la manca de concreció pel que fa a la justícia social i l'empoderament de les classes populars. Escepticisme i dubtes sobre un procés que, de moment, es concentra en el dret a l'autodeterminació i deixa de banda el plantejament d'un altre model de societat.

, així està el pati

CATALUNYA · ES MANTENEN EN FUNCIONAMENT 83 CASERNES, AMB UNA PRESENCIA ESPECIAL A TARRAGONA

3.500 efectius de la Guàrdia Civil amb la màxima de 'Todo por la Patria'

Alejo Vidal-Quadras, fundador de Convivència Cívica Catalana i diputat al Parlament Europeu pel Partit Popular, va proposar, durant una tertúlia al canal de televisió Intereconomia, que un general de brigada de la Guàrdia Civil (un càrrec que es troba al sisè lloc d'una escala jeràrquica de vuit escalafons) ocupés la seu del Parlament de Catalunya i la seu central dels Mossos d'Esquadra per aturar el procés sobiranista que es viu a casa nostra. Les paraules d'aquest polític, que a començaments dels anys noranta va obtenir els millors resultats del PP català fins aleshores en uns comicis autonòmics —on es presentava com a candidat a president de la Generalitat—, tenen raó de ser en l'actual equilibri de forces dels cossos policials a Catalunya? Quin desplegament mantenen la Guàrdia Civil i l'exèrcit en territori català? Una radiografia sobre el nombre d'efectius i casernes i el seu volum de força de xoc i sobre el posicionament del cos dels Mossos d'Esquadra en un hipotètic conflicte ens pot ajudar a entendre el sentit i la vigència de les paraules de Vidal-Quadras.

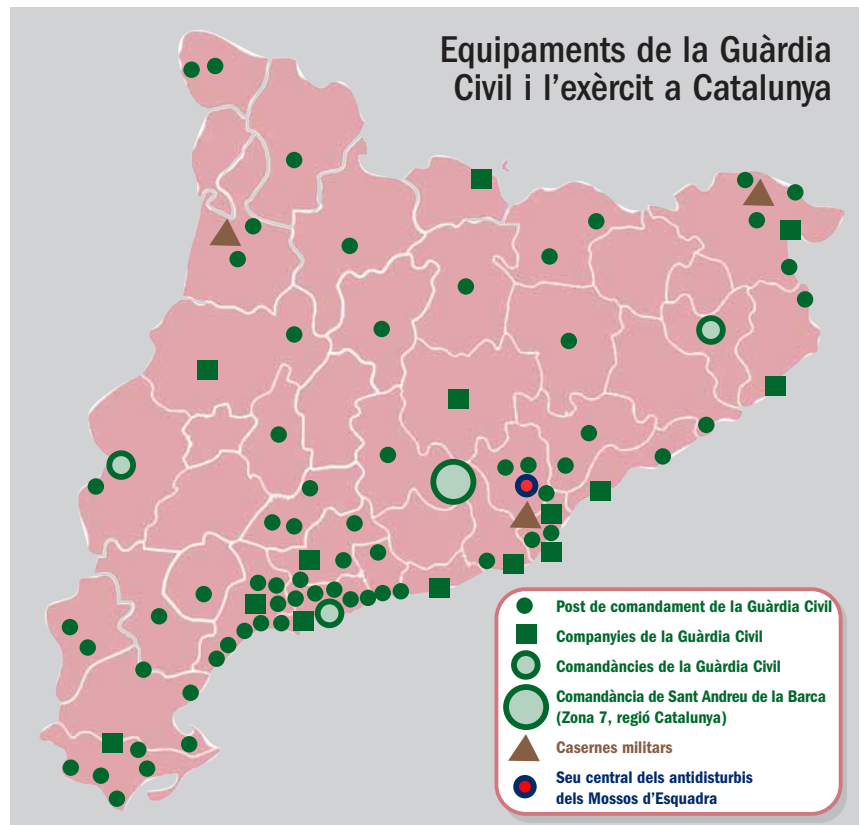
Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

En el conjunt de les 41 comarques de la geografia catalana es localitzen, avui dia, 83 enclavaments del que, des de 1840, va ser batejat com *la Benemèrita*; uns edificis on encara es pot observar la *tablilla* amb l'epígraf *Casa cuartel de la Guàrdia Civil. Todo por la Patria*. La xifra s'ha reduït considerablement respecte els anys 90 del segle xx, però encara hi ha 3.500 efectius en actiu distribuïts a les quatre comandàncies provincials, les com-

Catalunya, desenvolupant altres ocupacions, però amb l'obligació d'incorporar-se a files sota les ordres del Ministeri de Defensa en cas d'estat d'alarma o de guerra. El conjunt del desplegament en actiu configura l'anomenada Zona 7 (Regió de Catalunya), amb seu central a l'enorme complex de la Comandància de Sant Andreu de la Barca, on trobem tots els serveis centrals, els equips específics de lluita contra la droga i els grups d'intervenció, així com l'habitatge per a les famílies i les oficines des d'on es gestiona la feina d'un miler de guàrdies civils. Aquest petit exèrcit és comandat, des del 2 de febrer de 2012, per l'oficial general Angel Gozalo Marín —nascut a la Seu d'Urgell—, que va jurar el càrrec davant el ministre de l'Interior espanyol Jorge Fernández Díaz al pati d'armes d'aquestes dependències del Baix Llobregat. Ho va fer en defensa de la Constitució i preveient una llarga vida de la Guàrdia Civil a Catalunya.

Clausura d'un centenar de casernes des de 1996

Tot i que, des de l'any 1996 fins ara, el govern espanyol ha tancat més d'un centenar de casernes a Catalunya —a conseqüència del desplegament del cos dels Mossos d'Esquadra i de la pèrdua de competències en trànsit i seguretat ciutadana—, les comarques de Tarragona destaquen amb el major nombre d'instal·lacions. En total, el cos compta amb 39 destacaments en aquella demarcació, una xifra molt superior a la vintena d'edifi-

cis que hi ha a la província de Barcelona o la dotzena que trobem tant a Lleida com a Girona. Tenen com a encàrrec principal el control de costes, fronteres i duanes i

Des de la Comandància de Sant Andreu, de la Barca es gestiona la feina d'un miler de guàrdies civils

el control fiscal als ports de Tarragona i Barcelona i a l'Aeroport del Prat. Per contra, alguns dels principals bastions perduts pel cos armat són l'antiga escola de suboficials de Sabadell o la caserna

del carrer Navas de Tolosa de Barcelona, veritables pulmons d'on sortien les noves fornades d'agents que s'incorporaven al cos. A dia d'avui, el gruix de personal prové de l'escola de Valdemoro, al sud de la Comunitat de Madrid, on cada any es fa una cerimònia multitudinària de graduació amb milers de guàrdies civils.

A la ciutat de Barcelona, però, encara hi ha tres grans casernes: a l'avinguda Madrid, a la Traversera de Gràcia (policia Judicial) i al carrer Sant Pau del barri del Raval. El cos manté 84.400 efectius al llarg de les 2.691 casernes repartides per tot l'Estat espanyol, que incorporen els 35.983 habitatges on s'allotgen les seves famílies. La població camperola andalusa, els maquis o els sectors independentistes bascos i catalans han estat l'objectiu prioritari

de les seves actuacions en la història recent. Els grups de maquis, especialment actius als límits sud del Pirineu, van protagonitzar 1.826 enfrontaments armats (segons consta documentalment) amb guàrdies civils —coneguts popularment com a *picolos*— al llarg dels anys 40 i 50 del segle xx. Les últimes dècades d'aquest segle, les casernes han estat l'objectiu prioritari d'organitzacions armades com ETA o els GRAPo, que, mitjançant cotxes bomba, van voler les instal·lacions de Saragossa i Vic als anys 90, amb el resultat d'una desena de morts en ambdós casos.

Alçaments militars de 'la Benemèrita'

Al llarg dels seus 180 anys d'història, la Guàrdia Civil ha impulsat tres alçaments amb l'objectiu d'a-

Al llarg dels seus 180 anys d'història, la Guàrdia Civil ha impulsat tres alçaments amb l'objectiu d'arrabassar el poder polític al govern de l'Estat

panyes comarcals i els posts de comandament que hi ha en alguns municipis costaners, a la Catalunya Central i, en especial, a les comarques del Camp i les Terres de l'Ebre. En aquest sentit, però, cal advertir que centenars de guàrdies civils a la reserva fan vida civil a

rrabassar el poder polític al govern de l'Estat. El primer es va produir poc després de la seva creació, l'any 1846, quan el capità Manuel Buceta es va sublevar contra el govern progressista amb un batalló (*tercio*) amb seu a Pontevedra, però va fracassar. Va ser jutjat en un consell de guerra aquell mateix any. L'any 1874, el coronel José de la Iglesia Tompés -en coordinació amb els militars- va liderar el cop de Pavia, que a la pràctica va suposar el final de la Primera República Espanyola. En el marc de la Guerra Civil de 1936-1939, una part dels comandaments ubicats a la zona republicana no va donar suport al cop d'Estat del general Franco i en van pagar les

A Barcelona, encara funcionen les grans casernes de l'avinguda Madrid, el carrer Sant Pau i la Travessera de Gràcia

conseqüències amb la mort de 2.714 agents. El soroll de sabres més recent va ser el 23 de febrer de 1981, quan el tinent coronel Antonio Tejero, acompanyat de 200 homes armats, va segrestar el Congrés dels Diputats de Madrid durant tota una nit. En aquest últim cas, sempre ha planat l'ombra de la conspiració, amb el suposat objectiu de presentar la monarquia i les forces armades com a garantits i defensores de la democràcia en aquells moments difícils de la transició.

UN NOU BATALLÓ DE MUNTANYA AMB PROP DE 700 EFECTIUS S'HA TRASLLADAT A BARCELONA

L'exèrcit només disposa de la caserna del Bruc i d'un batalló a Sant Climent Sescebes

Entrenament del Regiment de Caçadors de Muntanya *Arapiles* a la caserna de Sant Climent Sescebes

J.R.
redaccio@setmanaridirecta.info

La situació castrense de l'exèrcit de terra, mar i aire és més delicada. A Catalunya, trobem dues grans instal·lacions on es fan entrenaments i s'allotgen militars en actiu. La caserna del Bruc (Barcelona) -on recentment s'ha traslladat un nou batalló de muntanya amb prop de 700 efectius- i el recinte militar de Sant Climent Sescebes (Alt Empordà), on hi ha la base del Regiment *Arapiles*

de Caçadors de Muntanya, amb 600 efectius. La caserna de Sant Boi de Llobregat encara és en peus però té una mínima activitat. El pla estratègic del Ministeri de Defensa va considerar, en un informe de l'any 2007, que la caserna de Barcelona s'havia de reforçar perquè es tractava d'un "enclavament estratègic". Cal recordar que, des de 1990, a la capital catalana, es van clausurar i enderrocar les grans casernes de Lepant i Torras i Bages i, a més, es va donar ús civil al castell de Montjuïc. El gran com-

plex d'edificis militars del passeig de Colom de Barcelona, encaçalat per la Capitania General de l'Exèrcit i flanquejat per la Comandància Militar, la Comandància Naval i el Sector Aeri de les Drassanes, no viuen els seus millors moments i ja tenen prou feina amb la conservació dels edificis i dels seus usos com a dependències museístiques. Al municipi de Talarn (al Pallars Jussà), trobem la seu de l'Acadèmia General Bàsica de Suboficials, tot i que darrerament s'ha posat en dubte la seva continuïtat. Aquest

any, no s'hi entrenaran ni guadraran noves fornades de militars. El gruix de les forces militars en territori dels Països Catalans el trobem al País Valencià, amb el gran recinte militar de Bétera i una desena de casernes a la conurbació metropolitana de València. També a Saragossa i a Ossa, hi ha grans desplegaments i instal·lacions militars amb més de 20.000 soldats en actiu. Les forces armades espanyoles sumen poc més de 86.000 efectius avui dia.

Reimpuls de la caserna del Bruc, amb més militars, partides d'armament i presència al carrer

El capità general de la IV regió militar amb seu a Barcelona és el militar de carrera Eliseo Álvarez Arenas, que ha estat l'encarregat de modernitzar les instal·lacions de la caserna del Bruc al llarg dels últims anys. Tot i que els antidisturbis de la Brimo dels Mossos d'Esquadra dormen a les lliteres militars d'aquest complex quan hi ha grans desplegaments (visita del Papa o cimera del BCE), l'objectiu de la capita-

nia és arribar a omplir les mil places d'allotjament amb militars de batallons de muntanya. Els seus entrenaments a la serra de Collserola han generat polèmica al llarg dels últims mesos. Els més de 50.000 metres quadrats del recinte han rebut nou material: una dotzena de vehicles lleugers tot terreny (*Aníbales*), fusells *HK*, camions de trasllat de tropes Iveco i vehicles *TOM* (Transporte Oruga de Montaña).

El paper dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Barcelona en "l'immediat futur incert"

En el marc d'un acte de lliurament de medalles d'honor a agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona, el conseller d'Interior Felip Puig va assegurar, el 28 de setembre, que els Mossos d'Esquadra i les policies locals estaran "al servei d'allò que determini el país, amb ple respecte de la legalitat i de la legitimitat de les decisions que prengui com a poble en l'immediat futur incert". L'ús de la paraula *legitimitat* per part del conseller no és fortuït, ja que sap que molts alts comandaments de la policia catalana ja han mani-

festat que actuaran segons indiques la llei, que -cal recordar-ho- avui es troba sotmesa a la legalitat espanyola.

En aquest sentit, és important recordar que, l'any 1998, la delegada del govern espanyol a Catalunya Julia García-Valdecasas i l'aleshores conseller de Governació Xavier Pomés van arribar a un acord d'incorporació de més de 300 guàrdies civils i policies espanyols al cos dels Mossos d'Esquadra. La majoria ho van fer als serveis centrals de la comissaria general amb seu al Complex Egara

de Sabadell. D'aquests efectius traspassats, cap no ha arribat tan amunt com Sergi Pla, expolicia espanyol, que ara és comissari de Recursos Operatius dels Mossos. Des d'aquí, controla l'àrea de la Brigada Mòbil i les unitats ARRO -totes dues, àrees d'antidisturbis que sumen un miler d'efectius. També s'obren interrogants sobre alguns comandaments de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que mantenen relació amb formacions ultradretanes com Plataforma per Catalunya, especialment a les unitats d'antidisturbis UPAS i UNOC.

, així està el pati

CATALUNYA · EL RESSORGIMENT DEL SOMETENT AL PLA DE LLEIDA REOBRE LA POLÈMICA D'AQUESTA INSTITUCIÓ

El sometent, una llarga història vinculada al poder polític de cada època

Roger Costa Puyal

redaccio@setmanaridirecta.info

El gener de 2012, després d'uns robatoris, alguns pagesos d'Alcarràs (al Segrià) van decidir organitzar patrulles ciutadanes per vigilar els camps i es van anomenar Sometent d'Alcarràs. Més tard, es van coordinar amb pagesia d'altres pobles del pla de Lleida i van demanar a la Generalitat que legalitzés aquest sometent modern. El conseller d'interior Felip Puig es va mostrar favorable a la iniciativa i va criticar l'actitud de la societat de delegar tota la responsabilitat de la seguretat en les institucions; una actitud possiblement derivada, va dir, "d'una mala germinació de la llavor del Maig del 68". A aquestes declaracions, se n'hi han d'afegir

El conseller d'Interior Felip Puig s'ha mostrat favorable a la creació de nous sometents

d'altres, com les d'un bloqueaire de *Directe.cat*, Vicenç Marquès, que en un dels seus articles deia que els sometents havien d'anar armats amb fusells i pistoles. Tot i que el Sometent d'Alcarràs diu al seu Facebook que és un moviment apolític, cal recordar que, al llarg de la història, la polèmica sempre ha acompanyat aquesta figura, que ha estat associada a la repressió política o al feixisme.

Orígens medievals

El document més antic que es coneix sobre el sometent és l'usatge *Principes Namque*, un reial decret publicat per les Corts Catalanes l'any 1068 en el context de la guerra contra les taifes musulmanes. El decret establia l'obligació, per als homes d'entre 16 i 60 anys, d'ajudar el comte de Barcelona, príncep de Catalunya, en tasques policials i militars. L'obligació s'establia per mitjà de jurament sagrat, per això el cos paramilitar, civil i més tard vo-

JOSEP ESQUIROL

L'alcalde de l'Escala va tocar a sometent durant la Setmana Tràgica per sufocar l'alçament popular

luntari es va anomenar Sagramental: una invenció catalana i una raresa dins un món feudal on els exèrcits eren professionals i es formaven amb mercenaris. Els sometents eren cridats a l'acció amb el so del corn o amb el repic de campanes, és a dir, "metent so". Per això, al segle XVI, se li va canviar el nom pel de *sometent*. Hi ha, però, una altra teoria que diu que la paraula prové de la resposta que els homes donaven al capità quan aquest els reunia i els preguntava: "Sou atents?" I ells contestaven: "Som atents!".

Funcions policials i militars

Un cop acabada l'amenaça andalusí, el sometent va exercir principalment una funció policial, actuant contra el bandolerisme, els grups hugonots i la pirateria, excepte en temps de guerra, que era mobilitzat per exercir una funció militar. Durant la Guerra dels Segadors (1640), els sometents van formar la columna vertebral de l'exèrcit en la lluita contra Castella i França i se'ls va anomenar Miquelets. Durant la guerra de successió espanyola (1701), van lluitar per l'arxiduc Carles contra els Borbons i se'ls va anomenar, sobretot al món rural, Maulets. El borbó Felip V va guanyar la guerra i va abolir el sometent per mitjà de l'article 39 del Decret de Nova Plan-

ta. Per substituir el sometent en la funció policial, el capità general de Catalunya va crear, el 1719, les Esquadres de Vilatans, embrió dels Mossos d'Esquadra. El 1794, el sometent va ser restablert per ajudar el derrotat exèrcit espanyol a la Guerra Gran. Durant la guerra del francès (1808), també va ajudar l'exèrcit en la resistència de Barcelona, Tarragona i Roses. A partir de 1833, el sometent va tornar a tenir funcions policials i va donar suport als cossos dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil contra l'augment del bandolerisme i la revolta carlina. El 1855 va ser refet pels grans propietaris rurals amb el nom de Sometent Armat de la Muntanya de Catalunya i va adoptar el lema *Pau, pau i sempre pau*. Des d'aleshores, va adquirir el caràcter de cos auxiliar de l'ordre públic en l'àmbit rural, per protegir els dominis dels grans propietaris.

Repressió obrera

La Primera República Espanyola (1873) el va suprimir pel seu caràcter conservador, però la Restauració borbònica d'Alfons XII el va reorganitzar per reprimir l'aixecament carlí durant la tercera guerra Carlina. Des d'aleshores, va quedar vinculat al conservadorisme català, sobretot pel fet de lluitar contra el naixent moviment obrer. El cos de sometent

va intervenir al costat de les autoritats en la detenció de Francesc Ferrer i Guàrdia (1909) a Alella i en l'acció contra cenetistes durant els anys de les duríssimes vagues que van precedir la dictadura de Primo de Rivera, com la de La Canadenca (1919).

Estat Català

Durant la Segona República, els germans Miquel i Josep Badia i Josep Encàs van crear les JEREC, les joventuts d'Estat Català, i les van organitzar com a escamots, amb una estètica propera al feixisme.

Quan Encàs va obtenir la Conselleria de Governació, el juny de 1934, va depurar el sometent, encara format majoritàriament per monàrquics; hi va posar al capdavant homes dels escamots li va canviar el nom pel de Sometent Republicà de Catalunya, i el va convertir en una milícia ciutadana al seu servei, adoptant una política de línia dura contra la CNT. Els historiadors no s'han posat del tot d'acord sobre el caràcter d'Estat Català. Gerald Brenan en diu feixisme; Gabriel Jackson, quasi feixisme, i Hugh Tomas, semi-feixistes, "emmotllats segons la milícia feixista".

El sometent va ser utilitzat per lluitar contra el naixent moviment obrer durant el primer terç del segle XX

Franquisme

El 1945, Franco va reorganitzar el sometent i el va estendre a tot l'Estat espanyol sota el nom de *Somatén Armado*, amb la finalitat principal de col·laborar amb la Guàrdia Civil en la repressió contra els maquis. Va ser un sometent, Abel Rocha, el que va matar el maqui Quico Sabaté a Sant Celoni el 1960. El 1978, el Senat va desarmar el *somatén* i el va reduir a simple agrupació civil.

Imaginari per a la ultradreta

Durant la transició i fins arribar als nostres dies, diversos grups d'extrema dreta catalans han pres el nom de sometent -tot i no tenir-hi res a veure- o n'han invocat l'esperit per a les seves creuades particulars. Així, el 16 de març de 1978, diferents membres del grup anomenat *Somatén del Hospitalet* van disparar contra una parella que s'abraçava al carrer perquè ho van considerar indecent. Recentment, en un article a la web d'Uni-

tat Nacional Catalana sobre una suposada invasió islàmica, el líder de la formació ultradretana Xavier Andreu afirma: "O toquem novament a sometent per foragitar aquesta nova invasió o, si no, ens espera un llarg període de submissió". Finalment, davant els fets d'Alcarràs, el mes de maig, el mateix partit feixista català va penjar al Facebook: "UNC dona suport 100% al Sometent d'Alcarràs. Anims gent, són temps difícils!". La polèmica està servida.

MIRALLS

Dima Khatib

“Enderrocar un règim per Internet no és possible”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

La salut a les nostres mans

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 121

DIRECTA 288

3 d'octubre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Núria Gómez

A FONTS | EL ROBATORI D'INFANTS A CATALUNYA

Famílies a la recerca de nadons

Només a Catalunya, hi ha hagut més de 149 denúncies de presumptes robatoris de nadons. Els fets es repeteixen no únicament a Barcelona, sinó també a la resta de comarques catalanes. L'hospital català que acumula més denúncies és el de la Vall d'Hebron (on es calcula que hi ha més de 200 famílies afectades), però s'han donat casos en molts altres centres sanitaris públics i privats.

María José Estesó Poves
afons@setmanaridirecta.info

“Un dia em va trucar el meu pare i em va dir que volia parlar amb mi. Havia de dir-me alguna cosa important que feia molts anys que m'amagava. No volia esperar més. Llavors, em va dir que volia obrir la tomba de la meua mare i de la meua germana. Feia molts anys que donava voltes a aquesta idea i ara havia vist casos com el nostre a la televisió. Ell no va veure mai la nena morta”.

Així comença el seu relat Ana Martín, presidenta a Catalunya de l'associació Sos Bebés Robados. El cas dels infants robats durant els anys 60, 70, 80, i fins i tot 90, també va tenir lloc a Catalunya, igual que a la resta de l'Estat espanyol.

—
“En aquests moments, hi ha 149 denúncies presentades a la fiscalia de Barcelona”
—

En aquests moments, hi ha 149 denúncies presentades a la fiscalia de Barcelona. El juny d'aquest 2012, es van obrir dues tombes de nadons al cementiri de Montjuïc, a Barcelona. Un mes abans, la fiscalia havia ordenat fer una altra exhumació davant les evidències documentades que va aportar la família d'una nena donada per morta el 1984, que va denunciar els fets al jutjat. Dos casos estan pendents d'aquest procediment. De moment, a Catalunya, s'han dut a terme sis exhumacions de nadons per ordre de la fiscalia, a les quals cal afegir-hi les moltes altres que han fet les famílies. En aquests últims casos, les restes exhumades han estat estudiades per labora-

toris privats, que han comparat les anàlisis d'ADN per comprovar si la identitat dels nadons enterrats corresponia amb la de les seves famílies.

Ana Martín i el seu pare van dur a terme aquesta comprovació fa més d'un any, el juny de 2011. Martín ens explica: “El meu pare volia morir tranquil perquè sempre havia sospitat que no era veritat que la meua germana hagués mort. Ell no va veure el cos. Quan em va comunicar que volia fer l'exhumació del cadàver va ser molt emotiu, em va donar una gran alegria. Jo no l'hi havia dit, perquè no patís, però sospitava el mateix i feia tres anys que buscava informació a través d'Internet i altres fonts sobre els nadons robats”.

La història del part de la seva mare i el naixement de la seva germana petita han marcat la vida d'Ana. Llavors, ella tenia dos anys. “Va ser el novembre de 1975. La meua mare tenia 22 anys i era el part de la seva segona filla. Va donar a llum a l'hospital privat de la Mútua de Terrassa i el meu pare l'hi va acompanyar. Va néixer una nena bonica, explica el meu pare, però, ràpidament, va venir una infermera, la va embolicar en una tovallola i se la va endur. Minuts després, la salut de la meua mare es va complicar, s'estava dessagnant, patia una hemorràgia i no l'hi podien controlar. Llavors la van traslladar des de la Mútua de Terrassa a l'Hospital de la Vall d'Hebron, però allà tampoc no van poder evitar que es dessagnés i va morir”.

Ana Martín explica que el que havia de ser un moment feliç en la vida dels seus pares es va convertir en una tragèdia. Mentrestant, la nounada s'havia quedat a l'hospital de la Mútua de Terrassa. “Com que la meua mare va morir a les set del matí, la família va estar tot el dia a l'Hospital de Vall d'Hebron, al dipòsit de cadàvers. El dia següent, els meus oncles van anar a

veure la nena a la Mútua de Terrassa, havien passat una mica més de 24 hores des del seu naixement. Allà, els van dir que la nena també havia mort, no els van deixar veure el cadàver i els van tornar el cistellet que havia portat la meua mare. Hi era tot menys la robeta del nadó”.

“A Catalunya, s’han dut a terme sis exhumacions de nadons per ordre de la fiscalia, a les quals cal afegir-hi les moltes altres que han fet les famílies”

Als seus oncles, els van dir que l’hospital s’encarregava de tot. “Segons m’ha explicat el meu pare, quan van arribar al cementiri amb el taüt de la meua mare per enterrar en un nínxol de la nostra propietat, hi havia un senyor de l’hospital amb la caixeta del nadó. La meua família va demanar veure el nadó, però l’encarregat de la Mútua de Terrassa que va traslladar el cos els va dir que era millor no obrir-la i, en aquell moment, no van insistir més”. 35 anys després, el pare d’Ana va comunicar a la seva filla gran que volia comprovar si en aquest petit taüt hi havia les restes de la nena que, suposadament, va morir gairebé al mateix temps que la mare, perquè ell havia viscut amb sospites tots aquests anys.

“Van començar a moure papers i ens vam posar en contacte amb l’associació Anadir (Asociación Nacional de Afectados por Adopciones Irregulares), on ens van indicar els passos que calia

seguir”. La família va començar a sol·licitar documents i va ser llavors quan les seves sospites van cobrar més força. Hi havia moltes irregularitats. “Als documents, la meua germana no hi consta perquè, suposadament, la nena és un fetus abortiu”. Aleshores, si un nadó moria abans de les 24 hores de vida es registrava com a *fetus abortiu* i no com un infant. “Els papers diuen que la meua germana va néixer morta, tot i que el meu pare la va veure viva. Li van dir que era una nena i la va sentir plorar. També diuen que la meua mare va morir d’un edema de pulmó i d’una aturada respiratòria. No figura que va patir una hemorràgia després del part i, a sobre, a la Vall d’Hebron, no consta entre la llista de pacients de l’hospital, tot i que la meua mare va ser ingressada i va morir allà. A més, ens falten molts papers que, segons l’hospital, s’han destruït”.

Obrir els taüts

Ana Martín i el seu pare van aconseguir tots els permisos per obrir els taüts i van entregar les restes biològiques de la seva mare i de la seva presumpta germana a un laboratori perquè fessin les proves d’ADN. “Abans de donar-nos els resultats, una persona del laboratori em va trucar i em va preguntar si estava segura que la meua mare havia tingut una nena... Els vaig dir que sí. Resulta que el nadó enterrat era un nen i que, segons les proves d’ADN confrontades amb les restes de la meua mare, l’ADN del meu pare i fins i tot el meu no coincidien amb el d’aquesta criatura. És a dir, no és de la nostra família”.

A partir d’aquí, es van unir a les primeres 280 denúncies que va presentar l’associació Anadir davant la Fiscalia General de l’Estat a principis de 2011. Després, el cas va passar a la

fiscalia de Barcelona, on actualment s’està investigant.

Després de la notícia, el pare de la presidenta de Sos Bebés Robados de Catalunya ha analitzat amb més detall tot el que va passar aquells dies i ha trobat algunes coses força cridaneres. Per exemple, que la llevadora de la Mútua de Terrassa que va presenciar el part de la mare va acudir a l’enterrament. Fins llavors, el pare pensava que la llevadora se sentia tan malament que havia volgut consolar la família. Ara, però, Ana Martín i el seu pare pensen que la llevadora hi era per “vigilar” que tot anava “segons el guió previst”. Una altra dada que els crida l’atenció –i que el laboratori confirma com a estranya– és que la caixa del nadó estava tancada amb claus.

“En el meu cas i en el d’altres afectades de la Vall d’Hebron, totes les dades coincideixen: metges, llevadores, notaris i jutges”

Segons Sos Bebés Robados, aquesta llevadora apareix en altres casos sobre presumptes infants robats. Aquesta dona és viva i la policia judicial l’està investigant. Un dels metges que va ajudar a néixer la seva germana també apareix en diversos casos. No és l’únic. Els metges presumptament implicats en els casos de la Mútua de Terrassa també treballaven a tres hospitals públics catalans, com el de la Vall d’Hebron.

Una quarantena de casos a Terrassa

A la Mútua de Terrassa, hi ha 42 casos més de persones afectades pel presumpte robatori de nadons i els noms de les llevadores i dels metges implicats es repeteixen. “Es coneixien tots. En molts casos, els detalls coincideixen: els nadons desapareixien durant el cap de setmana perquè hi havia menys vigilància i els casos de desaparicions abundaven durant l’hivern. Suposem que això és perquè, per a la família adoptiva, era més fàcil simular un part a l’hivern. Les mares adoptives que registraven nadons robats com a fills naturals es posaven un coixí a la panxa per sortir al carrer perquè el veïnat i les familiars pensessin que estaven embarassades. Llavors, concertaven el robatori amb els metges i les monges”, explica Martín.

Però no només hi ha casos de mainada presumptament robada a la Mútua de Terrassa. Una antiga maternitat que ocupava la primera planta d’un edifici molt elegant situat davant de l’Hotel Ritz de Barcelona, que en aquell temps era la clínica de Sant Cosme i Sant Damià, és un altre dels indrets que ha rebut demandes. Aquesta clínica estava regentada per una família adinerada i ultracatólica de Catalunya, la família Figueras, que va crear una institució anomenada OFA (Obra Familiar d’Adopció), el mecenes de la qual era Josep Figueras. Aquesta és la versió catalana de l’AEPD (Asociación Española Para la Adopció), que durant els anys 70, va ser regentada per Gregorio Guijarro, en aquell moment fiscal general del Tribunal Suprem. Guijarro va col·laborar amb la clínica privada Sant Ramon de Madrid, amb la mediació de la monja sor Maria Gómez Valbuena i del doc-

Ana Paez
-
Luís Tato

Anna Martí i
el seu pare
-
Luís Tato

Vall d'Hebron, punt i a part

tor Eduardo Vela, que *recollien* dones embarassades en pisos i els prometen ajuda.

Tal com passava en altres punts de l'Estat espanyol, la clínica de Sant Cosme i Sant Damià tenia una relació directa amb bisbes, capellans i altres alts càrrecs de l'Església catòlica. Segons el testimoni de diverses afectades, la parròquia de la Puríssima Con-

“Hi ha condemnes per falsificació de documents, però, tot i que la policia judicial ho està investigant, no sabem què passarà; s'estan arxivant moltes denúncies”

cepció hauria funcionat com el centre de gestió de la presumpta trama catalana, que tindria Sant Cosme i Sant Damià com a lloc de referència. Montse Alujas, una nena adoptada que avui té 44 anys i vol conèixer la seva identitat, va néixer allà. “Vaig néixer, suposadament, el 27 d'agost de 1968, això és el que diuen els papers, però les dates no són clares. Els meus pares van anar a parlar amb el capellà d'una parròquia del costat de casa, a Sabadell, per preguntar-li què havien de fer per adoptar una nena. Aquest capellà els va posar en contacte amb un intermediari que aconseguia nadons, els va dir que era un home que ‘ajudava les mares solteres’; es tracta de Josep Figueras. Als meus pares, els van asse-

gurar que tot es feia per una bona causa, perquè majoritàriament les mares embarassades eren solteres i, en teoria, les seves famílies les enviaven a estudiar fora i així ningú no s'assabentava de l'embaràs i es podien desfer dels nadons”, relata Alujas.

“Aquesta va ser la pel·lícula que van explicar als meus pares i a molts pares més. La broma els va costar, en aquell moment, entre 80.000 i 200.000 pessetes”. Segons van dir als seus pares, aquests diners servien per pagar les despeses de les noies: la manutenció durant set mesos, un part sense dolor, els cursos d'orientació cristiana i 39.000 pessetes perquè no es tornessin a quedar embarassades.

Ara, Montse Alujas busca els documents del seu naixement i els arxius no apareixen. Només ha pogut saber que va estar uns dies en una incubadora, però, a Sant Cosme i Sant Damià, no hi havia incubadores. Alujas ha presentat una demanda i investiga juntament amb altres afectades de la maternitat privada Sant Cosme i Sant Damià. “M'agradaria conèixer la meua mare biològica i saber si realment tinc algun germà”, manifesta.

Hi ha desenes d'afectades per les presumptes adopcions irregulars a Sant Cosme i Sant Damià, que han posat en comú les seves informacions als fòrums d'Internet i a Facebook. “Hi ha dades similars. Apareix el mateix metge, el doctor Terrades Ballet, i també l'orde de religioses de les Serves de la Passió de Barcelona. Les monges d'aquest orde sí que tenen dades, però no hi ha manera que ens diguin res. No sé què fer”, declara Montse Alujas.

Núria Miguel
-
Luís Tato

Montse Alujas
-
Luís Tato

L'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona –abans anomenat Hospital Francisco Franco– és el centre on, presumptament, s'han produït més robotaris de nadons de Catalunya. S'han registrat més de 200 casos, gran part dels quals han estat denunciats a la fiscalia de Barcelona.

Un d'aquests casos és el del germà petit de Núria Miguel. El nen va néixer el 10 d'octubre de 1968 a l'Hospital de la Vall d'Hebron. Ara, gairebé 44 anys després, la seva germana el busca. Explica que els seus pares eren una família d'emigrants humils nouvinguts a Catalunya, vivien a Molins de Rei i tenien una filla (la Núria) de tres anys. “La meua mare va tenir un embaràs normal i, quan va complir els nou mesos, el metge li va dir que havia d'ingressar a l'hospital. Va estar una setmana a la Vall d'Hebron i, finalment, va donar a llum. En el moment del part, tot va passar molt de pressa. Va tenir un nen i, ràpidament, se'l van endur. Pocs hores després, els van anunciar que el nen havia mort perquè s'havia empastat aigües brutes (líquid amniòtic barrejat amb els excrements del nadó)”, diu Núria Miguel. Aquesta causa de mort, curiosament, figura a gran part dels casos de nadons presumptament morts en aquest hospital.

El guió es repeteix en la majoria de casos a l'hora de reclamar el cos del nadó. “Tot i que els meus pares pagaven una assegurança privada, no els van permetre encarregar-se de l'enterrament. Els van argumentar que, en aquests casos, els ossos eren tan tendres que es desfeien i el procediment habitual era enterrar els nadons als jardins de l'hospital”, explica Miguel.

Els seus pares mai no es van quedar tranquils i, ara, ella reclama els documents que no els van lliurar en aquell moment. “Em van enviar l'historial clínic amb gairebé tots els fulls en negre, il·legibles. Tot i això, sí que es veu bé la signatura del meu pare allà on s'especifica que ha vist el seu fill mort, però és una signatura falsa. Tinc diversos do-

cuments de l'època que ho proven”, afirma Núria Miguel, que comenta que el seu cas és “normal”, ja que, a l'Hospital de la Vall d'Hebron, hi ha algunes històries amb irregularitats molt greus.

Ana Páez també és una afectada d'aquest hospital. Assegura que el seu cas tampoc no és dels pitjors. “Vaig tenir una filla l'11 de juliol 1981. Jo era primerenca i, encara que no havia complert els nou mesos, em vaig posar de part. Vaig decidir parir a la maternitat de la Vall d'Hebron perquè pensava que no hi havia cap lloc millor. Allà, em van retardar el part. Sé que em van sedar una mica i que, quan va sortir la meua criatura, la llevadora va dir: ‘Aquests ulls no m'agraden’; i van sortir tots corrent amb la nena en braços. Jo em vaig quedar descol·locada, vaig sentir gemegar la meua filla, però em van deixar sola. Mitja hora després, va venir un metge i em va dir: ‘De cent, una. I t'ha tocat’”, recorda Páez, que en aquell instant va entendre que la nena havia mort. La seva família va voler veure la nena, però els van dir que no ho fessin perquè tindrien un mal record. “En aquells moments tan durs, els van donar les dades de l'assegurança mèdica i l'hospital va dir que s'encarregava de tot”, afegeix.

Avui, després de moltes indagacions, el cementiri de Montjuïc argumenta que va ser enterrada en una fossa comuna. No obstant això, el nadó no consta com a nascut al registre civil. Ana Páez ha denunciat el cas, però la fiscalia de Barcelona argumenta que és impossible obrir la fossa perquè no hi ha les coordenades de l'enterrament. “En el meu cas i en el d'altres afectades de la Vall d'Hebron, totes les dades coincideixen: metges, llevadores, notaris i jutges. Hi ha condemnes per falsificació de documents però, tot i que la policia judicial ho està investigant, no sabem què passarà; s'estan arxivant moltes denúncies. Tenim casos de robotaris a totes les províncies catalanes. Allò era un negoci”, conclou.

Dima Khatib: “Enderrocar un règim per Internet no és possible, que ningú s’ho cregui”

Després d'estudiar a la Universitat de Ginebra, Dima Khatib estava preparada per ser una flamant traductora de l'ONU, però va sentir que necessitava expressar les seves pròpies idees. Poliglota, cosmopolita i viatgera, va començar la seva carrera com a periodista de ben jove a Europa. Des de 1997, treballa a Al-Jazira: va formar part de la direcció de la cadena a Qatar fins l'any 2003 i l'ha representada a més de 25 països. En l'actualitat, és corresponsal d'Al-Jazira per a l'Amèrica Llatina. Blocaire i piuladora incansable, ha estat una de les figures àrabs més influents a Twitter durant la cobertura de les revolucions àrabs. Va visitar Barcelona aquest estiu per participar a l'AmnesTea & Tuits, una trobada informal organitzada per Amnistia Internacional Catalunya amb periodistes, blocaires, piuladores i gent del sector de les ONG i els moviments socials.

Laura Sancho Torné
entrevista@setmanaridirecta.info

Periodista, dona, palestina i nascuda a Síria. Què suposa tot això?

Ser dona al món àrab implica una lluita diària si vols creuar les línies imposades per la societat, les autoritats, la llei i la família, per arribar més enllà del paper tradicional. Jo vaig tenir molta sort perquè la meua família té molt respecte per la dona i això em va ajudar a enfrontar tota la resta. Per exemple, amb 30 anys, em va costar mantenir el càrrec a la Prefectura de redacció de la seu a Doha i mostrar la meua autoritat davant dels homes en moments crítics, quan havia de ser decisiva i estricta. A ells, els resultava difícil entendre que una dona jove pogués fer millor aquesta feina. Quan em van enviar a la Xina o a altres llocs, sempre es va qüestionar el perquè s'enviava una dona i no un home. I fins avui, jo sóc l'única dona cap de corresponsalia d'Al-Jazira àrab. Llavors, ser dona m'ha ensenyat a esforçar-me molt, a ser més resistent i forta i a estar sempre preparada davant de qualsevol atac a la meua integritat, a la meua feminitat i a la meua professionalitat. Per descomptat, mai no queden contents amb tu, ni a casa ni a la feina, perquè sempre estàs sacrificant una coseta aquí i una coseta allà per poder ser bona mare i bona reportera i, llavors, sents que no els dones a cap dels dos el que has de donar-los. Ser palestina i siriana alhora m'ha ensenyat a estimar les dues pàtries. Una que conec, Síria, i una altra que no conec, Palestina. M'ha ensenyat a lluitar per la causa Palestina i a saber que hi ha coses per les quals cal sacrificar-se, encara que no arribin mai. Sincerament, no tinc nacionalitat palestina ni siriana i això m'ha

portat a fer una vida una mica errant per tot el món, perquè conservo les meves identitats i, alhora, absorbeixo les identitats i les cultures que vaig coneixent.

Quin és el paper del periodisme davant les injustícies del món?

El periodista ha de ser un ciutadà que entén i és capaç d'alçar les preocupacions de la resta a través del seu periodisme, exposant-les als polítics i a qualsevol altre actor de la societat per buscar una solució; ha de tenir els seus criteris ètics i morals. No obstant això, durant aquests últims anys, he notat que gran part del periodisme s'ha convertit en la veu de les elits polítiques. En el cas de les revolucions àrabs, per exemple, no em sembla ètic que el periodista hagi de ser objectiu, és a dir, anar a veure *per què* el govern està massacrant la gent que es manifesta pacíficament a una plaça. A mi m'han canviat aquestes revolucions perquè vaig sentir que, com a periodista, havia d'estar amb el poble, havia d'assenyalar allò que passava al carrer i no ser una portaveu de no sé qui que emet un comunicat per dir més i més mentides al poble. Estic parlant del món àrab, per suposat, però es pot aplicar en altres dimensions i a d'altres parts del món. De tota manera, avui ja no és possible contenir les veritats, aquesta era es va acabar amb l'arribada de l'era digital. És a dir, si el periodista no explica allò està que succeint al mitjà de l'empresa que li paga, algun ciutadà ho dirà a Internet. Llavors, els mitjans se senten obligats a verificar aquests temes i a cobrir-los i, si els tracten malament, els ciutadans tornen a arraconar-los perquè ho facin bé. Jo vull anomenar-ho un nou matrimoni entre el periodisme tradicional i el nou periodisme, on els dos es necessiten

FOTO
LU

per potser arribar a una veritat més encertada. Encara que també és cert que estem en una era d'excessiva informació: com més sabem, menys entenem el que està passant.

Com va ser la teva relació amb la guerra de l'Iraq i l'Afganistan a la Prefectura de redacció a Qatar?

Ambdues guerres em van impactar molt, però la de l'Iraq més. Quan ets periodista i saps el que pensen els polítics; i cada dia estàs tractant la informació que arriba d'ells; i saps que vindrà una guerra i no hi pots fer res encara que sàpigues la veritat; i saps que els polítics estan mentint i, després, ve aquesta guerra i tu estàs rebent totes les imatges de les dones, els nens, els homes i les ciutats destruïdes, de cadàvers, de sang... et sents impotent de veritat. Per què serveix això que fem si no podem aturar una guerra que sabem que havia de venir, una guerra que sabem que estava basada en mentides i que no arreglaria res a l'Iraq? Com una de les caps de redacció a la guerra de l'Afganistan i l'Iraq, entre altres coses, des de Doha, havia de revisar imatges que ens arribaven fresques i escollir quines s'emertien. En aquells temps, la gent no estava acostumada a veure cadàvers com avui. Recordo un dia que l'OTAN va dir que havia bombardejat un campament de terroristes en un poble a l'Afganistan, però les imatges que teníem eren només de nens i dones, tots morts. A més, el 8 d'abril de 2003, es va produir l'atac contra els periodistes a l'Iraq i va morir un company d'Al-Jazira. Va ser un dels dies més tristos de la meua vida, allà, a Doha, enviant els reporters a sortir a parlar en viu, arriscant la vida, tenia una responsabilitat enorme. El dia que Bush va anunciar la fi de les operacions va ser l'últim dia per a mi; vaig haver de fer un descans perquè, sincerament, no podia aguantar el pes d'aquella responsabilitat. Llavors, vaig tornar a l'Àsia.

I després vas poder complir el teu somni...

Sí, anar a l'Amèrica Llatina per explicar al món àrab la seva història a través de les coses que tenim en comú i aprendre de la seva experiència. Quan vaig arribar, començava l'èxit de l'esquerra a l'Amèrica Llatina, els anomenats processos revolucionaris. Llavors, jo i els televidents d'Al-Jazira vam viure aquests canvis i també la formació de nous blocs, on els sud-americans o latinoamericans començaven a enfocar els seus objectius sense que els Estats Units els diguessin com havien de ser les coses.

Si van caure els dictadors a Tunísia i a Egipte va ser perquè la població sencera va sortir al carrer

Aquesta acumulació d'experiències t'ha ajudat a cobrir les revolucions àrabs i guanyar presència a l'espai digital?

Sí, crec que ha estat una situació molt excepcional, el fet d'estar molt lluny –a Venècia– però sentir-me com si fos dins del món àrab. Tenia un avantatge enorme pel fet de poder expressar-me en línia (Twitter, bloc, Facebook) amb llibertat, sense conseqüències per a la meua salut, seguretat, família, etc. A la vegada, tenia una visió molt globalitzada pel fet de conèixer altres processos revolucionaris, per la meua vivència i pel *background* del món àrab o la meua experiència al Nord. Llavors, oferia molt context històric, social, cultural, etc. als esdeveniments, cosa que no pot fer un periodista o un activista en ple conflicte. Sobretot, escrivia en idiomes estrangers, és a dir, per a gent no àrab que potser no coneixia aquesta realitat.

Ara, sents responsabilitat cap a les 140.000 persones que et segueixen a Twitter...

Sento molta responsabilitat, cuido molt les meves paraules perquè passen moltes coses quan tens tanta presència. Primer, vas més enllà de l'espai Twitter; de vegades em citen als mitjans tradicionals. Segon, quan dic alguna cosa, té un impacte sobre certes persones i per això he de pensar molt

abans d'escriure. A la majoria de països on hi va haver revolució, la gent està confosa, no sap si aquestes revolucions serviran per poder donar solucions i quant temps més han d'esperar; busquen respostes. La idea no és crear conflicte per crear-lo, és crear polèmica perquè la gent dialogui, s'escolti i conegui el punt de vista de l'altre. A Twitter, he deixat d'escriure coses que creen polèmica només per crear-la, intento ser més constructiva; és més difícil que abans. A més, ara tinc un enfocament molt més cap al món àrab perquè la majoria dels meus seguidors són d'allà.

Les revolucions àrabs es produeixen primer a Internet o al carrer?

Abans de les revolucions, Internet havia permès que una minoria –que jo anomeno l'elit digital del món àrab perquè té recursos i educació per tenir-hi accés– creés un espai digital per debatre o, simplement, parlar de temes dels quals

no es podia parlar al carrer per la manca de llibertat d'expressió i de premsa. Enderrocar un règim per Internet no és possible, que ningú s'ho cregui. La revolució al món àrab és el resultat de la frustració total de la població que preferia arriscar la seva vida abans que continuar vivint aquella situació. Si van caure els dictadors a Tunísia i a Egipte va ser perquè la població sencera va sortir al carrer, hi va haver vagues i es va paralytizar el país. Quan aquesta gent surt al carrer, existeix una altra estructura a Internet que ajuda a continuar debatent i informant, adquireix un rol de convocatòria i permet saber què està passant en altres ciutats o intercanviar experiències entre els diversos activistes dels països àrabs. El que ha fet aquesta eina, potser, és accelerar la revolució. És un món paral·lel al real, però no són revolucions d'Internet, ja que, per exemple, la gran majoria de gent no utilitza Facebook i molta altra no sap llegir ni escriure.

La salut a les nostres mans

Un fantasma que desmantella els sistemes públics de salut recorre Europa. De l'1 al 7 d'octubre, se celebra la Setmana de lluita europea en defensa dels sistemes públics de salut, durant la qual la ciutadania de tot el continent durà a terme accions per demanar que no es converteixi la salut de tothom en el negoci

d'una poca gent. Davant l'incipient descens de recursos i de serveis del món sanitari, projectes com Cos o Sumendi impulsen l'empoderament i l'autogestió de la salut per incrementar la qualitat de vida de les persones i no dependre de les aportacions econòmiques, sinó de la dignitat i el compromís del veïnat.

Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Eficàcia, crisi, insostenibilitat. Els sistemes públics de salut europeus, creats a finals de la Segona Guerra Mundial per tractar les malalties de les treballadores del continent, ja no calen. En ple segle XXI, amb la deslocalització de gran part de la producció als països del Sud, l'Europa liberal ha decidit reduir la qualitat i els serveis gratuïts de la sanitat i advocar per l'aplicació de mesures d'austeritat arran del context de recessió econòmica.

Rere el procés de deteriorament, desprestigi i desmantellament dels sistemes públics de salut, hi ha la privatització dels processos sanitaris i de les persones. El cas més dramàtic, el trobem a Grècia, on, per disposar d'assistència sanitària, la població necessita haver cotitzat un mínim de 60 dies durant l'any anterior. Amb aquesta mesura del govern grec, dos milions de persones han quedat exclòs del sistema de salut pública.

A l'Estat espanyol, s'ha produït un desembarcament de les empreses amb ànim de lucre al Sistema Nacional de

Salut –gràcies a la llei 15/97 sobre “noves formes de gestió”, aprovada al Parlament estatal amb els vots de PP, PSOE, PNV, CC i CiU–, situació que ha implicat el deteriorament i l'encariment de l'assistència sanitària.

A Catalunya, la mobilització ciutadana va començar fa mesos. La Plataforma d'Afectades per les Retallades de Salut (PARS), integrada per ciutadanes

La privatització dels sistemes públics ha anat acompanyada de l'empitjorament de les condicions laborals de les treballadores dels sectors sanitaris

anònimes, professionals de l'àmbit jurídic i sanitari i activistes dels moviments socials, va presentar una denúncia el mes de març i va sol·licitar diligències d'investigació davant la impossibilitat que les persones exercissin els drets cívics reconeguts per la constitució i les lleis, delictes tipificats a l'article 542 del Codi Penal. A Catalunya, doncs, hi ha una xarxa de defensa de la

col·lectius d'arreu d'Europa han convocat manifestacions el dia 6 d'octubre

Robert Bonet

sanitat pública cada vegada més consolidada. Actualment, més d'una quarantena de grups ciutadans (com el Grup de Defensa de la Sanitat Pública d'Acampada Barcelona, la Lliga Síndrome Fatiga Crònica o els col·lectius Bates blanques-braçals negres i Dempeus per la Salut Pública) organitzen xerrades, manifestacions contra el tancament nocturn de diversos CAP i altres accions per tot el territori català.

No obstant això, la cursa privatitzadora no s'atura. El 14 de maig, es va arxivar la denúncia de la PARS, tot i que el fiscal delegat de medi ambient de Barcelona, José Joaquín Pérez De Gregorio Capella, va assenyalar que era conscient que les mesures acordades pels càrrecs responsables de les administracions sanitàries estaven causant un perjudici greu a la ciutadania i als sectors socials més desafavorits econòmicament.

Les polítiques –i les seves repercussions– són semblants arreu del continent. Han augmentat les llistes d'espera i els temps d'atenció; s'han exclòs prestacions que fins ara eren gratuïtes; s'ha negat l'assistència sanitària reglada a totes aquelles persones que no porten

més de sis mesos empadronades; etc. A més, cal afegir que la privatització dels sistemes públics ha anat acompanyada de l'empitjorament de les condicions laborals del personal del sector sanitari. En trobem un exemple a Polònia, on s'ha creat la figura de la infermera independent, que no és més que una treballadora autònoma que contracta els seus serveis a la direcció de l'hospital i que arriba a treballar prop de 300 hores al mes, el doble d'una infermera en plantilla.

Per denunciar aquesta situació, diversos col·lectius de països com Anglaterra, Polònia, França o comunitats com Madrid, Sevilla, València o Vigo han convocat manifestacions el dia 6 d'octubre.

Les alternatives d'autogestió de la salut

No es pot obviar la importància de la lluita que s'està desenvolupant en el si de la sanitat pública contra el procés de mercantilització de la salut, però la disminució de serveis sanitaris de qualitat i l'augment de la medicalització de la salut han impulsat diversos col·lectius a promoure un altre model de salut, situat al marge del model hegemònic i que considera la persona com a subjecte i la salut com un dret humà inalienable.

Per fer-ho, diverses iniciatives d'autogestió de la salut s'han proposat intensificar els vincles afectius entre les persones i promoure una atenció sanitària integrativa. Per una banda, les terapeutes interioritzen un paper d'acompanyants i posen en comú les seves experiències i els seus coneixements amb la pacient i amb d'altres professionals, cosa que permet que les especialitzacions mèdiques es trobin i facin un treball multidisciplinari en equip. Per l'altra, les persones són responsables d'assumir el control de la pròpia salut i es converteixen en la peça principal del coneixement que necessiten per mantenir-se sanes.

+INFO

cafeamblllet.com
raas15a.wordpress.com
cos.coop
sumendi.org

Cooperativisme i medicina integrativa

Carles Ametller

Al barri de Gràcia de Barcelona, un grup de persones amb diferents recors professionals i d'especialitats terapèutiques diverses ha format una cooperativa que té com a objectiu donar servei a la gent partint d'una perspectiva transformadora de l'actual model de salut.

Una de les principals característiques de Cos, cooperativa de salut és el treball en equip. Setmanalment, l'equip de terapeutes de la cooperativa comenta i discuteix els casos clínics de manera conjunta. Amb aquest mètode de treball, cada especialista busca el suport de les diverses perspectives professionals de les compan-

yes i, després d'observar i compartir l'evolució dels processos que segueixen les usuàries, s'asseguren d'oferir-los una atenció integrativa.

Per l'equip sanitari de Cos, coordinar les accions és la millor manera de fer-les més efectives. No obstant això, l'eix principal del procés és la persona destinatària. Per aquest motiu, la cooperativa possibilita que les usuàries participin en la presa de decisions del procés que cal seguir tenint en compte la diversitat de respostes que donen les especialistes.

Així doncs, el projecte de salut no només és cooperatiu en l'organització interna, sinó en el seu funcionament a tots els nivells. Ningú no està per sobre de ningú, ja que l'equip d'especialistes

treballa al costat de les usuàries, colze a colze, per donar una solució a un determinat problema de salut. Tot i així, no es conformem amb aquest tipus d'intervenció, sinó que creuen fermament en la capacitat de l'individu per gestionar els diferents aspectes de les seves vides de manera eficaç.

Segons l'equip professional de Cos, només cal tenir la informació i les eines adequades per recuperar la capacitat d'autogestió de la pròpia salut. Tot i que hi ha casos en què l'ajuda experta es fa imprescindible, en la majoria de casos, totes som capaces de resoldre les situacions que es produeixen més habitualment d'una manera ràpida, econòmica i efectiva. Per aquest motiu, Cos dedica gran

part dels esforços a la formació de persones en diferents camps de la salut: embaràs, part i criança, salut infantil, tècniques corporals, alimentació... tant des d'aspectes preventius com terapèutics. Totes les accions persegueixen recuperar les aptituds i la confiança en les pròpies capacitats de la persona per prendre i dur a terme les decisions adequades, amb coneixement de causa, que afectaran directament la seva salut.

25 anys autogestionant la salut

O.A.

L'any 1986, al País Basc, va néixer Sumendi, una associació ciutadana que va aparèixer amb l'objectiu de promoure alternatives autogestionàries per la salut. Les fundadores de l'associació eren professionals de la medicina naturista i població interessada en temes de salut que havia entrat en contacte amb l'higienisme, un corrent de pensament que considera la malaltia com un fenomen social i que dóna molt protagonisme als poders curatius interns del propi cos. I és que, segons la gent de Sumendi, la millor manera de combatre la malaltia és a través de la millora dels hàbits de vida –ja sigui l'alimentació, fent exercici o descansant–, humanitzant

les relacions socials o creant entorns lliures de contaminacions. Al llarg dels anys, però, l'associació ha anat evolucionant i ha mantingut contacte amb d'altres corrents i moviments, com l'antipsiquiatria o el moviment en defensa d'una nova salut pública.

Actualment, Sumendi busca posar negre sobre blanc davant la confusió de moltes teràpies alternatives, acientífiques, esotèriques, consumistes i sense compromís social. Entrentant, aposten per l'autogestió de la salut a través de la defensa d'unes condicions de salubritat bones per tothom: menjar i aigua per tothom, sexualitat lliure, criança autogestionada i lactància natural, etc. Amb aquestes mesures, mostren el seu rebuig a una medicina que, segons diuen,

mitifica la ciència, es ven a les multinacionals i tracta la població de manera paternalista i autoritària. Sumendi, doncs, reivindica una nova cultura de la salut, desmedicalitzada, on cada persona, grup o comunitat trobi maneres de viure més autònomes, més ecològiques i més solidàries.

Guia fàcil per no pagar l'euro x recepta

PER SER UN INSUBMÍS FARMACÈUTIC

PAS 1 Tenir clar que l'euro per recepta és injust
Ens volen obligar a pagar una cosa que ja hem pagat.

PAS 2 Preparar l'acció.
Necessitem recepta, DNI (i fotocòpia), targeta sanitària, i, si volem, una carta al farmacèutic (disponible a inciatiuapenalpopular.info).

No es persegueixen els farmacèutics, sinó la seva actuació obligada com a recaptadors. **PAS 3 -Si no volem REPagar hem d'omplir els papers**

El formulari té 3 còpies: dues pel farmacèutic i una per l'usuari. Ja tens el CERTIFICAT D'INSUBMÍS!! Dades que demanen: NIF, nom, cognoms, adreça, codi postal, telèfon i el CIP (Codi d'identificació personal).

PAS 4 Demana el tiquet i digues
Adéu amb tota la cortesia i la determinació de qui té la raó.

PAS 5 Pren la teva medicació amb tranquil·litat.

Una altra salut és possible

O.A.

Des de fa dos anys, un grup de persones de la Cooperativa Integral Catalana ha estat reflexionant i formant-se sobre els orígens i les bases de la medicina tal com l'entendem i la vivim avui dia. Una de les conclusions que n'han tret és que el sistema sanitari actual i de la societat en general no concep la persona com un ésser capaç d'autogestionar la seva salut i la fa dependent d'un mercat que actua en funció d'interessos econòmics. Basant-se en alguns casos pràctics de col·lectius que tenen experiència en promoure

la participació ciutadana en salut (com el col·lectiu La otra salud, lligat al moviment zapatista de Chiapas), s'han proposat crear un sistema de salut on les persones mantinguin un nivell elevat de qualitat de vida, de manera autònoma i a partir d'un canvi en els seus estils de vida. Per crear el sistema, estan desenvolupant diferents accions que van de la formació de facilitadores de salut a la creació de centres que segueixin aquest model (el primer centre pilot serà AureaSocial, al carrer Sardenya 263 de Barcelona) i la coordinació entre ells a escala ca-

cooperativa
integral
catalana

talana. El primer pas, però, ha estat la creació d'un material per la comprensió del Sistema de Salut Pública Cooperativa (SSPC) que volen impulsar. Per fer-ho, han engatgat una campanya de micromecenatge (sota el nom Una altra salut és possible), que ha d'ajudar a finançar les publicacions *Quedem d'introducció al SSPC* i *Manual per a facilitadors de la salut del SSPC* i un *software* programat a partir dels principis del SSPC.

PREGUNTES:

1) Què passa si el farmacèutic es nega a tramitar el procediment? El Departament de Salut ha ordenat facilitar els impresos. Si es dóna un cas de negativa, desatenció o maltractament verbal, cal denunciar-ho. Es pot denunciar amb els formularis de la Iniciativa Penal Popular.

2) Què pot passar si posen en marxa mesures acusant-nos de deutors d'una taxa? Passem a ser deutores de la Generalitat i poden iniciar un procediment "de liquidació i recaptació de taxes i constreyniment". Preveu un recàrrec del 20% de la quantitat demandada. Diversos grups d'advocats estudien com al·legar i litigar contra aquestes mesures.

3) Què pot passar si som milers els que ens neguem a REPagar? La burocràcia serà inviàble i s'hauran de replantejar la mesura.

4) Què ens passarà si paguem? Si tothom paga, es perdrà una lluita pels drets socials, l'estat del benestar i la sanitat universal.

Quan la pilota de tenis travessi la paret prohibida

FOTOGRAFIA: Tuca Vieira

Un urbanisme depredador. Insultantment e-gòlatra. Pot semblar poc europeu. Més típic de la importació a l'Amèrica Llatina del model nord-americà de gratacel i *condominio*: construir on i com vols, colonitzant. Després et preocupes de l'entorn. Per protegir –country clubs, gated communities. Cap criteri sobre trama urbana. Segmentacions que eviten tota interacció. I cap cura per l'entorn ambiental. Tot sorgeix com del no-res. Ho hem viscut com una cosa aliena, però, de cop, anys frenètics de totxo-plusvàlua-corrupció, hem vist que “aquí també ens passa”. Geografia catalana i espanyola plena de *cadàvers* que mostren bogeries de difícil solució.

Ben a prop, el complex Diagonal Mar de Barcelona ensenya què passa quan la iniciativa privada crea un barri (?) que no té res a veure amb la ciutat. Més parc privat que espai ciutadà, en una lògica d'helicòpter que mai no pot rutllar. El pitjor: promotors reclamant fronteres amb els

perillosos veïns de La Mina o La Catalana. Estrambòtica iniciativa, via Fòrum de les Cultures.

Ciutat: on es manifesten totes les desigualtats. Treballs de Harvey, reflexions de Davies i mirades de Jacobs que diuen que la ciutat és indèstriable de les voreres. De barreja. D'oportunitats. De riscos. São Paulo a la foto. Imatge on s'ensuma conflicte, frontera, seguretat privada. Potser mirades i encontres furtius. Entre gent que ningú va imaginar que es podria trobar. Allò que amb Marsé (*Últimas tardes con Teresa*) o Pérez Andujar (*Paseos con mi madre*) són transgressions entre barris en una mateixa conurbació, aquí són només vertigens arriscats i dramàtics. Quan una pilota de tenis travessi la paret prohibida. Quan banyistes a les piscines i futbol al mig del fang es mirin. Cara obscura. Allò que mai no hauria de passar. Potser com a absurda exsimulació d'Eurovegas al Baix Llobregat. O del que serà Barcelona World si s'arribés a fer.

Joan Subirats

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info
 TELEVISIÓ

El moviment Yosoy132 presenta mesures contra el duopoli Televisa i TV Azteca

Una de les raons de l'eclosió del moviment Yosoy132 és la minsa llibertat d'expressió que es viu a Mèxic, tant als diaris com a la televisió. El 88% de les concessions de la televisió oberta les concentren els dos principals canals del país, Televisa i TV Azteca, afins al priisme de brillantina que tornarà a ocupar la cadira presidencial el proper 1 de desembre. A la TDT mexicana, aquestes dues cadenes controlen el 51% de la graella televisiva i, plegades, dominen el 58% del total de la inversió publicitària a Mèxic.

Davant aquest duopoli desmesurat que afecta directament la vida política del país -ja que la

majoria de la població mexicana s'informa a través de la televisió-, Yosoy132 va presentar un full de ruta per la democratització dels mitjans el 18 de setembre. La comissió de mitjans, integrada per més de vint assemblees universitàries, va proposar sis punts per la pròpia reforma de la llei de mitjans de comunicació.

L'objectiu d'aquestes mesures és incloure la participació equilibrada de les veus que aspiren a donar una informació veraç i, alhora, propiciar la claredat d'opinions i postures dels mitjans, a més de promoure la difusió de valors com la democràcia, el respecte pels drets humans i la participació social.

Sis punts

Aquests són els punts. Primer, establir un model que reconegui l'exercici de la comunicació a les entitats estatals, comercials i ciutadanes no lucratives. És a dir, donar suport als mitjans de comunicació comunitaris i, al mateix temps, limitar l'expansió del sector privat. Segon, que les telecomunicacions i la radiodifusió es reconeguin com a servei públic i no com a interès social. Això suposaria reforçar el sector públic i establir mecanismes que permetin a la ciutadania incidir en els continguts dels mitjans. Tercer, obligar l'Estat a garantir les condicions per l'exercici de la llibertat d'expressió. Amb gairebé 100 periodistes mortes

des de l'any 2000, volen que s'integrin condicions per reforçar la seguretat de les comunicadores. Quart punt, afavorir els projectes comunicatius autònoms i comunitaris als pressupostos i en matèria jurídica. Cinquè, aplicar els tractats internacionals en matèria de mitjans que ha signat Mèxic a la legislació nacional i assignar els criteris jurisprudencials del sistema interamericà de drets humans sobre el tema. Sisè i últim punt, promoure polítiques públiques per l'alfabetització mediàtica.

Tot i la voluntat cívica de Yosoy132, de moment, el moviment no té capacitat per incidir en les polítiques que s'aproven al Congrés. FRAN RICHART

 MITJANS

Intimidacions i agressions policials a la premsa durant les protestes del 25-S

Durant les protestes convocades sota el lema *Rodegem el Congrés* el 25 i el 26 de setembre a Madrid, es van produir uns fets que s'estan convertint en una situació habitual a moltes de les protestes que es convoquen contra la crisi i les retallades: l'assetjament i l'agressió per part d'agents de la policia a les periodistes

que fan la cobertura informativa de les protestes.

Entre les denúncies fetes per treballadores de mitjans de comunicació, trobem la del càmera Carlos Martín, empleat de La Sexta, que va haver de ser traslladat a l'hospital a causa dels cops que va rebre a la mà i al cos després d'una càrrega policial. Fernando Ausín,

un periodista de Russia Today que gravava el desallotjament de la plaça Neptuno el 26 de setembre, va ser agredit a cops de porra i tret del carrer a empentes per la policia. Tal com va informar ell mateix des del seu compte de Twitter, no va necessitar assistència mèdica. Tots dos portaven les identificacions professionals ben visibles.

De tota la llista d'intimidacions i agressions policials patides per les treballadores de premsa, destaquem els fets ocorreguts a l'estació de trens d'Atocha, enregistrats en vídeo per Madrid Ya i difosos àmpliament a les xarxes. Entrada la nit i quan moltes manifestants començaven a marxar cap a casa, els efectius d'antidisturbis de la policia espanyola van irrompre a les andanes de l'estació disparant pilotes de goma i donant cops de porra a la gent que esperava el tren. L'actuació policial va

comptar amb la ajuda d'agents de seguretat privada de Renfe i es va produir sense que hi hagués cap mena d'agressió prèvia. David Santos, periodista *freelance*, va ser amenaçat per gravar un agent, que es va negar a identificar-se, trencant la càmera a un periodista. Després de ser retingut i identificat per la policia, tal com recull el diari online *Público*, un dels agents va dir al reporter: "Vés amb compte amb el que fas amb les imatges. Les revisa la policia". RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

Productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestrellball.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org
Reco 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

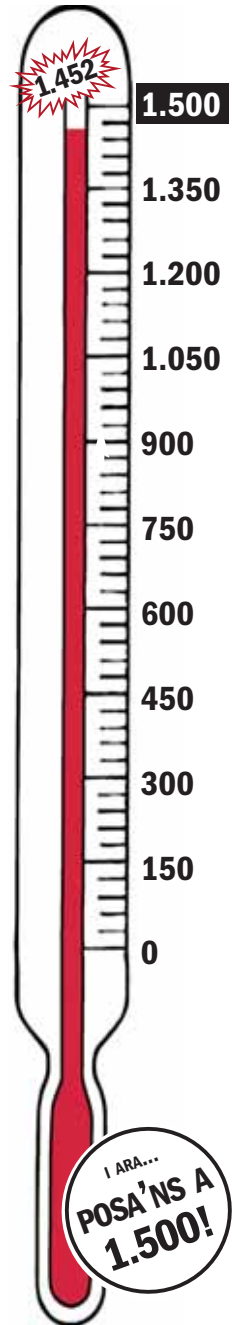
Caelowara
Filmació i edició de vídeos per a particulars, institucions i empreses
Mòbil: 628525032
caelowara@hotmail.com
www.caelowara.com
<http://www.facebook.com/caelowara>

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibemet.com

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

ATENCIÓ
Preus per les subscriptores
3 i 5 EUROS

HEU DE RESERVAR ENTRADA:
correu@esquerda.org

+INFO:
www.cantsiautors.cat
TWITTER:
@cpesquerda | HT #CCA12

CONTRA LA
LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA ★
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

la veu del carrer
minut a minut
www.setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

d Butlleta de subscripció **DIRECTA**

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció obriré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUI-NARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquina Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsúccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artserania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdguer, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdguer, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galfàcia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodopau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

CHIAPAS · LA POBLACIÓ INDÍGENA CONTINUA PATINT DESPLAÇAMENTS FORÇATS I AMENACES GOVERNAMENTALS

La repressió continuada no frena la consolidació de la revolució zapatista

ROBERT BONET

El model zapatista es basa en una democràcia participativa i comunitària

Marc Font
Huitepec (Chiapas)

Falten pocs minuts per a les 8 del matí d'un divendres d'agost. Al campament de Huitepec, ubicat a 3.000 metres d'alçada, en una reserva ecològica zapatista i a pocs quilòmetres de San Cristóbal de las Casas -la capital de la regió de los Altos, a Chiapas (Mèxic)-, l'activitat tot just comença. Genaro -nom fictici per qüestions de seguretat- s'encarrega de preparar el foc que escalfarà el primer cafè del dia i aprofita per explicar què ha suposat la revolució zapatista per a ell: "L'aixecament de 1994 ens va permetre recuperar la dignitat, l'orgull de ser indígenes, alçar la veu per dir que ja n'hi havia prou de discriminació i oblit. Des d'aleshores, hem avançat molt i ens organitzem de forma autònoma, però la repressió per part de l'Estat mexicà continua".

Sense aquestes amenaces, la presència de Genaro i els seus companys del municipi de Tenejapa al campament no seria necessària. La reserva ecològica és un bé cobejat pel govern estatal de Chiapas, que

fins no fa gaire intentava expulsar-los, amb l'objectiu d'apoderar-se dels ingents recursos naturals -bàsicament fusta i aigua- que hi ha a la zona. Darrerament, però, les tasques de vigilància que fan per torns les zapatistes de la regió es limiten a impedir la tala d'arbres sense permís.

Chiapas és un dels estats mexicans que registra uns índexs de pobresa més elevats, una dada que contrasta amb la riquesa forestal, hídrica i mineral d'un territori tradicionalment espoliat per les transnacionals. El que passa a Huitepec no és cap excepció. Segons dades del Centro de Investigaciones Económicas y Políticas de Acción Comunitaria (CIEPAC), durant els darrers dotze anys, les autoritats del país han atorgat 28.000 concessions d'extracció a empreses mines nord-americanes canadenques i britàniques, una part significativa de les quals actuen a Chiapas.

Consolidació d'un model propi

Han canviat moltes coses, a Chiapas, des que, l'1 de gener de 1994, milers d'indígenes van participar en l'aixecament armat de l'Exèrcit

Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN), que va agafar per sorpresa el govern mexicà presidit per Carlos Salinas de Gortari. Dotze dies de guerra oberta que van acabar, en gran part, a causa de la monumental mobilització de la societat civil del país i que van donar pas a un

Les zapatistes han aconseguit millores notables per a la població indígena que viu als territoris autònoms

període de negociacions que culminaria amb els Acords de San Andrés (1996). L'incompliment per part del govern d'un pacte que, entre d'altres aspectes, implicava el reconeixement de l'autonomia dels pobles indígenes mexicans va fer que les zapatistes decidissin exercir directament els seus drets i es van començar a articular els municipis autònoms en rebel·lia, l'em-

A les comunitats zapatistes, hi viuen més de 50.000 persones

brí d'una administració paral·lela, on l'executiu oficial -per dir-ho d'alguna manera- no hi juga cap paper ni hi presta cap servei.

Partint d'una democràcia participativa i comunitària, on les decisions es prenen mitjançant l'assemblea i les autoritats estan obligades a obeir el poble i no al revés -el famós *mandar obedeciendo*-, les zapatistes han anat consolidant un model propi i han aconseguit millores notables per a la població indígena que viu als territoris autònoms (entre 55.000 i 100.000 persones, segons les fonts; i Chiapas té cinc milions d'habitants) en àmbits com l'educació, la sanitat o la producció i la comercialització de productes comunitaris, normalment a través de cooperatives. Posteriorment, l'assemblea decideix a què es destinen els recursos obtinguts. El model, però, no ha estat mai acceptat per l'administració mexicana.

Les Juntas de Buen Gobierno (JBG), que s'ubiquen als *caracoles* -les capçaleres de les cinc regions zapatistes de Chiapas- i estan formades per representants dels municipis autònoms, són la instància

governamental zapatista més alta i, entre 2009 i 2012, han denunciat més de 30 casos d'amenaces, desallotjaments, provocacions i empresonaments a les bases de suport de l'EZLN -les civils zapatistes, per entendre'ns- segons les dades recollides per l'organització Enlace Civil. Un exemple de la repressió és el desplaçament forçat que van patir recentment 83 persones de les comunitats Comandante Abel i Unión Hidalgo, segons va denunciar el Centre de Drets Humans Fray Bartolomé de las Casas (ubicat a San Cristóbal) a través d'un comunicat el 24 de setembre. Les persones desplaçades, que havien estat amenaçades i agredides per grups armats, s'han instal·lat a d'altres comunitats zapatistes. L'allunyament dels focus mediàtics internacionals no impedeix que la revolució zapatista segueixi ben viva, malgrat la repressió. Des de Huitepec, Genaro conclou que ell i els seus companys continuaran intentant "construir un món més just i igualitari per a tothom". Com ha repetit el *subcomandante* Marcos, ja no és possible un Mèxic sense (tenir en compte) els indígenes.

, roda el món

EL CONGO · EL PAÍS TÉ EL 80% DE LES RESERVES MUNDIALS DE COLTAN, MINERAL BÀSIC PER A LA FABRICACIÓ DE MÒBILS

“Les milícies es fan i es desfan en funció del control de les zones mineres”

Iris Boadella, Xarxa d'entitats per la República Democràtica del Congo
Barcelona

Barcelona, capital del mòbil: la ciutat s'ha convertit en la seu del congrés de telefonia mòbil Mobile World Congress (WMC) i ho serà fins l'any 2018. Sabem, però, què s'amaga darrere els nostres telèfons mòbils i d'altres ginyes electrònics imprescindibles pel nostre dia a dia? Parlem del coltan (columbita-tantalita), un mineral estratègic i bàsic per a la indústria de l'electrònica que, paradoxalment, té el 80% de les seves reserves a la República Democràtica del Congo (RDC), un país en conflicte des de fa dècades. Durant els darrers quinze anys, més de cinc milions de persones han mort al Congo a causa de la guerra, desenes d'organitzacions internacionals han denunciat i provat les greus i continua-

ALBERT GARCIA

interlocució i la mediació entre la societat civil, les ONG locals i la força esmentada.

En aquest context de violència i agressions contra la població civil de Kivu, el febrer de 2013 Barcelona acollirà un cop més el congrés mundial de telefonia mòbil, tothom lloarà les meravelles de les innovacions del sector i es faran contactes i negocis suculents. Per Kambere, però, no es pot ignorar el que està passant al Congo. Un país que està pagant un preu alt perquè la resta del món gaudeixi de telèfons mòbils d'última generació. Com sosté Moïse Kambere, les condicions de l'extracció del coltan neguen una vida digna a milions de persones en benefici d'una elit corrupta i protegida.

El febrer de 2012, coincidint amb la cinquena edició del congrés de telefonia mòbil a Barcelona, la Xarxa d'Entitats per la República Democràtica del Congo va impulsar la campanya *No amb el meu mòbil!* a Catalunya. La campanya de sensibilització està promovent la presentació d'una moció a diversos ajuntaments de Catalunya perquè les empreses que participen al WMC hagin de demostrar més transparència en la cadena de subministrament dels recursos naturals i es comprometin a no utilitzar el coltan explotat il·legalment per fabricar els aparells de telefonia mòbil.

Més de cinc milions de persones han mort al Congo a causa de la guerra durant els darrers quinze anys

des violacions dels drets humans contra civils: violència sexual, desplaçaments i reclutaments forçats... Tot i així, el conflicte continua oblidat, deixat de la mà de les empreses multinacionals i amb el silenci de la comunitat internacional.

Moïse Kambere Kayitambya és un activista congolès defensor dels drets humans, actualment secretari

permanent del Grup d'Associacions per la Defensa dels Drets Humans i de la Pau (GADHOP), amb base a la província del Kivu Nord, a l'est de la RDC. La situació que es viu a Kivu, on hi ha el 80% de les reserves mundials de coltan, és de guerra: grups rebels armats controlen pobles i territoris sota el paraigua d'una nova organització, el Moviment M-23, sorgida a partir de soldats que, l'abril 2012, es van amotinar en el si de l'exèrcit nacional congolès. Segons afirma Moïse Kambere, que el 25 de setembre va fer una conferència a Barcelona, les aliances entre “les milícies es fan i es desfan en funció del control de les zones mineres”. Diferents informes -de les Nacions Unides i de les ONG Human Rights Watch (HRW) i Global Wit-

ness- han demostrat la relació entre la guerra i l'explotació il·legal dels recursos naturals. A més, arran de les activitats de l'M-23 a la zona, la Missió de les Nacions Unides al Congo i HRW van investigar i denunciar el suport de Ruanda a l'M-23, mitjançant el reclutament d'efectius, l'entrega d'armes i el finançament de la rebel·lió.

Moïse Kambere, però, explica que, tot i les condicions adverses, la societat civil congoleesa s'està mobilitzant i, a través de nombroses associacions, està expressant les seves demandes. Una crida perquè la comunitat internacional sancioni Ruanda per acabar amb el finançament de les milícies; el suport a les ONG locals per continuar amb els programes de cohabitació pacífica i

de bona governança, i una apel·lació a l'exigència de transparència en la indústria extractiva i de comercialització de minerals. L'activista congolès també va expressar la necessitat que es protegeixin les persones que defensen els drets humans al país (com ell mateix); que les multinacionals aturin qualsevol cooperació amb el govern de Ruanda i que les empreses s'instal·lin a les ciutats de la RDC per eliminar intermediaris militars de la cadena d'explotació i venda dels minerals. En el marc de la creació de la Força Internacional Neutral a la província de Kivu, amb motiu de la Conferència Internacional dels Països dels Grans Llacs (CIRGL), Moïse Kambere demana la designació d'una figura mediatra per assegurar la

+INFO

www.entitatscongo.blogspot.com
www.perillderiqueses.org

ALGÈRIA · LA SOCIETAT CIVIL ESTÀ IMPULSANT EL TURISME COM A FONT D'INGRESSOS ALTERNATIVA ALS HIDROCARBURS

Més enllà del petroli

Meritxell Freixas
Barcelona

Cinquanta anys després de l'ocupació francesa i d'una turbulenta guerra civil, Algèria intenta remuntar i erigir-se com un destí turístic atractiu, segur i capaç d'oferir serveis de qualitat a les poques visitants que rep. Però la iniciativa -treballada sobretot des de la societat civil algeriana- no és una prioritat pel govern del país, que, liderat pel Front d'Alliberament Nacional (FLN) des de la fi de la revolució, ha concentrat els esforços i els recursos en l'exportació de gas i petroli als països europeus.

"El nostre país encapçala un camí de progrés dinàmic, tenint en compte les realitats i les aspiracions dels nostres joves, per reforçar les bases i assegurar la continuïtat de la pau, la independència i la unitat de la nació". És part del discurs que el president d'Algèria, Abdelaziz Bouteflika, va pronunciar durant un dels actes centrals de la commemoració del cinquantè aniversari de la revolució. Una efemèride que va tenir lloc el 5 de juliol per celebrar la fi de 132 anys de dominació francesa.

"El president ens va confirmar que, avui, Algèria ja és un país segur i que els algerians no hem de tenir problemes per moure'ns d'una regió a una altra". És el que recorda Hamid, un xofer de Constantine, sobre el discurs que va oferir el mandatari amb motiu de la celebració. Igual que Hamid, ho esmenten molts algerians i algerianes que, després de l'ocupació francesa, van veure com el país es precipitava en una espiral de violència i terrorisme. Una guerra civil causada per la radicalització d'alguns sectors de la societat que va durar dues dècades.

La costa mediterrània del nord-est és una de les perles que custodia el país. El recorregut entre Bejaïa i Jijel, 250 quilòmetres a l'est d'Alger, amaga caps, muntanyes, coves i penya-segats que s'encavalquen dins el mar. "L'última vegada que vaig recórrer aquesta costa va ser a finals dels anys 70, d'acampada amb els amics", explica Hamid. "Vam fer una travessia de Constantine a Bejaïa. Llavors era molt segur, però, als anys 90, ja no es podia anar d'un poble a un altre perquè teníem els accessos tancats. Era molt perillós perquè els terroristes estaven per tot arreu, sobretot a les zones de muntanya. Ara tot està molt tranquil", afegeix.

"A la gent, ja li va bé guanyar diner fàcil. El que no pensen és que, un dia, el petroli s'acabarà. I llavors què?"

Lamin i Razika, un matrimoni de Bejaïa, han tornat de les vacances al Marroc. Mostren les fotografies de la mesquita de Hassan II, a Casablanca, "la quarta més gran del món", comenten. "Tenim dos fills i, per seguretat, no viatgem amb els nens per Algèria. Encara tenim por del terrorisme. Si volem marxar de vacances, ho fem fora del país", es lamenta la mare.

Són la cara i la creu de la mateixa moneda. Un país que s'intenta recuperar, obrir i passar pàgina, però que encara recorda el temor i el recel que va desencadenar l'enfrontament entre el Front Islamista de Salvació (FIS) i l'antic partit únic, el Front d'Alliberament Nacional (FLN).

La intenció, tant de la societat algeriana com del govern, és transmetre que avui el país més gran de l'Àfrica és un destí segur i apel·lar constantment a l'estabilitat i la pau de la regió. Però, el cert és que el país viu un procés de reparació, un període de postguerra, marcat encara per les pors, els tabús i els recels del passat.

Els únics encarregats de marcar el ritme de la recuperació d'Algèria són els beneficis i els rèdits de l'exportació de gas i petroli, la nineta dels ulls del govern i el recurs més fàcil per alimentar la caixa estatal que permet rebaixar els preus dels aliments bàsics com la llet, l'oli, la farina i l'aigua mitjançant subsidis.

Els hidrocarburs representen el 98% de les exportacions d'Algèria, però, segons veus expertes, les previsions anuncien que, d'aquí quinze anys, el gas del territori s'acabarà. I d'aquí 25 anys, ho farà el petroli.

Impulsar nous sectors, com el turisme i la creació d'infraestructures, és una de les demandes de la societat algeriana, que es lamenta de tenir un govern ocupat i preocupat només pels hidrocarburs. "Aquí no interessa invertir en estructures pel turisme perquè el país no en té necessitat. El govern està adormit amb el gas i el petroli", explica Samid, empresari d'Annaba. "A la gent, ja li va bé guanyar diner fàcil i immediat; és una qüestió de mentalitat. El que no pensen és que, un dia, el petroli s'acabarà. I llavors què?", continua.

El patrimoni històric, natural i cultural d'Algèria reclama a crits una oportunitat. Una opció per ser conegut i admirat des de l'exterior. L'aval, el reconeixement i l'aposta del propi poble algerià i dels seus líders polítics són alguns dels mecanismes per potenciar un sector que garanteixi que hi continuarà havent pa, llet i farina més enllà del petroli.

El Maqam Echahid d'Alger, inaugurat el 1982, és el monument que homenatja els màrtirs que van lluitar contra l'ocupació francesa

Algèria ha celebrat enguany la commemoració del cinquantè aniversari de la revolució

10 anys
hacer color
13 OCTUBRE · MUSIC HALL · BARCELONA

ZULOAK + FORATS ASMATICS

RAMBA CATALUNYA 2-4 · OBERTURA PORTES 20H · CONCERT 20:30H · ANTICIPADA WWW.MUSICHALL.ES 10€ · GUIXETA 12€

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Zuloak, Fermin Muguruza, l'ou i la gallina

El músic i cineasta basc presenta un fals documental sobre un grup femení molt provocador

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Ahores d'ara, els grups de tralla en femení i el moviment Riot Grrrl ja poden ser considerats pràcticament un subgènere musical. Mentre que, fa unes poques setmanes, les Pussy Riot omplien portades de diari arreu del món, el darrer treball cinematogràfic de Fermin Muguruza, que s'estrena oficialment el 5 d'octubre, vol testimoniar precisament la *trajectòria* d'un d'estos grups: Zuloak.

De l'escenari a la càmera

Després d'una carrera musical molt més que heterogènia, Muguruza seguix sorprenent. Ha plogut molt -i divers- des d'aquella adolescència amb Kortatu i la posterior joventut amb Negu Gorriak i la previsió meteorològica no indica que el xàfec s'ature. Reggae, dubstep, jazz, música infantil, BSO o experiments musico-gastronòmics, una gira conjunta amb Manu Chao, la fundació de segells discogràfics o la participació en mitjans de comunicació han estat només algunes de les aventures posteriors abans de començar una inesperada etapa com a cineasta, l'interès de la qual no fa més que augmentar.

Iniciada amb un correcte *BASS-que culture* (2006), on posava en paral·lel el País Basc i Jamaica tot reivindicant les cultures menudes amb l'excusa del seu propi disc *Euskal Herria Jamaica Clash*, Fermin continuava amb *Checkpoint Rock* (2009), amb el qual denunciava la situació del poble palestí mitjançant l'emotiva radiografia de la seua escena musical, forçosament *underground*. L'experiència de *Checkpoint Rock*, a més, significarà un abans i un després per a Fermin: una cadena del nivell del Documentary Channel d'Al-Jazeera li encarregarà una sèrie de documentals sobre l'escena musical del món àrab. La producció,

Un moment del concert que Fermin Muguruza i Zuloak van fer a l'Euskal Etxea de Barcelona el 10 de setembre

Next Music Station, portarà el ja director fins al Sudan, el Líban, Egipte, Bahrain, Kuwait, el Marroc, el Iemen, Tunísia i Síria.

'Zuloak', versió oficial

És fàcil pensar que, amb una trajectòria així, no podia ser ningú més que ell qui emprengués el repte de passar pel filtre documental les xiques de Zuloak, un projecte musical entre el rock dur i el punk capitanejat per Arrate Rodríguez. Coproduït gràcies al *crowd-funding* -la plataforma Verkami oferiria un especial de la seua web al músic i director per poder sufragar els costos del documental-, segons se'ns explica, ja des de

l'inici del grup, les intencions d'Arrate anirien molt més enllà de només voler fer música: plantejat com una provocació des de baix i en femení -tinguem en compte que *zuloak* significa forats-, la banda Zuloak pretenia donar una puntada als ous a una escena musical dominada per homes i amb valors i plantejaments majoritàriament masculins. Ho mostren les seues lletres, l'escenografia o l'actitud dalt l'escenari. El projecte, però, hauria mort abans de poder començar a créixer, per causes encara desconegudes. Finalment, un cop desfet el grup, Arrate va oferir el material a Fermin per si en volia reciclar "alguna cosa"...

La realitat: un 'Zelig' musical en femení

Esta era la versió oficial, però, durant la presentació del documental al Festival de Cinema de Sant Sebastià, el director va *confessar* que el suposat grup és una creació feta expressament per a la pel·lícula. Muguruza, així, sorprèn de nou i s'inicia en el terreny del fals documental. Zuloak no existia: els concerts, les declaracions i les històries són falses. Més encara: no només no s'ha desfet, sinó que acaba de nàixer ja que, a partir de la preestrena del documental, ha començat a tancar concerts a ciutats com Madrid, Barcelona, Mèxic DF o Berlín. D'aquesta manera, Fermin

Muguruza, se'n fot del mort i de qui el vetlla mentre apadrina grups i ajuda a la internacionalització de la cultura basca. El *documental*, que s'està preestrenant a alguns locals del País Basc, es podrà veure a casa nostra el 13 d'octubre, a Barcelona. Gran Fermin!

Documental Zuloak

Fermin Muguruza
2012
Més informació:
www.muguruzafm.com

ROBERT BONET

MÚSICA

“El cicle que hem de truncar és el d'acumulació capitalista”

El grup At Versaris penjarà el seu nou treball a la xarxa amb un posicionament molt clar sobre el paper de la banda en l'àmbit social i musical

‘Que la por canviï de bàndol’, aquesta és la consigna que llença la banda en relació a com hauria d'evolucionar la situació actual, després que, fa poc, un dels seus membres fos encausat per defensar els seus drets durant la vaga general del 29-M, juntament amb 114 vaquistes més, i tenint en compte que ens trobem en el moment més absurd d'un sistema injust. Rodrigo Laviña i Pau Llonch, a través de la seva pàgina web, fan un crit per canviar les tornes i acabar amb el cicle mercantilista musical. Ells mateixos ens ho expliquen.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El vostre escrit de la pàgina web és una declaració de principis que posa punt i a part a la trajectòria d'At Versaris o ha estat un trencament en general?

Pau Llonch: Jo no seria tan contundent expressant-ho així. Suposo que s'han ajuntat moltes coses i reflexions de diferents tipus i intensitats. Les bandes com nosaltres -i la majoria de grups- hem editat discos físicament més per una qüestió fetitxista que perquè sigui efectiu des d'un punt de vista de difusió de la nostra tasca. Mai no hem guanyat diners per editar cap material en el circuit comercial i no ho farem mai perquè això suposa que, al final, algú que vol escoltar-nos ha d'acabar pagant uns calés que es quedarà algú altre. Es tracta d'intentar ser coherents no només amb el discurs sinó també amb les formes; l'una no té sentit sense l'altra. En política, passa el mateix: la teoria i la pràctica són indistingibles. Però tampoc parlaria de trencament. És una evolució. Escollir llicenciar en *creative commons* i renunciar a ingressos de *royalties*, per exemple, ja ho vam fer fa temps. I això és una cosa que no està disposada a fer tanta gent.

Al primer paràgraf, hi apareix la frase: “I tenim una sola cosa al cap”. Quina és?

Pau: Que la por canviï de bàndol!!! El capital és una relació social complexa i que ha de ser abolida, però, en el camí per aconseguir-ho, no podem permetre que els responsables de la situació de misèria de la majoria tornin a

casa seva i gaudeixin dels beneficis de la nostra explotació quotidiana sense que, com a mínim, pateixin per conservar el seu estatus o la seva bombolla de calma i luxe. Hem de tensar la calma. Hem de rebentar la bombolla. Si no tenim temps de veure com construïm una societat alternativa no capitalista entre totes, com a mínim, regalem-nos el delit de socialitzar la por que totes les treballadores i oblidades passem cada dia.

“Cal racionalitzar la por i generar xarxes de suport mutu per minimitzar les repercussions de la repressió”

Dieu que “alguns s'excusen en el paper de l'art com a element subversor per elevar-se per damunt de la resta i oblidar d'organitzar-se i embrutar-se a peu de carrer”; aquesta concepció buida i elitista de l'art ha estat un triomf més de la societat capitalista? S'han carregat l'art combatiu?

Rodrigo: Jo no estic del tot d'acord amb aquesta afirmació. De fet, vull pensar que no és així i ho crec. El que s'ha fet és bandejar-lo, posar-lo fora de circulació, menystenir-lo. Som hereus de la Cultura de la Transició (CT) i la subversió artística no dóna de menjar ni és fàcilment *instancionalitzable*, per això s'ha imposat una altra concepció de l'art. Un

At Versaris va presentar els temes de 'Que la por canviï de bàndol' a Sant Cugat del Vallès el 8 de setembre

art benvolent, edulcorat, fins i tot innocu i sense mossegada. El que passa és que els codis de l'art que podríem qualificar de combatiu no sempre estan vinculats a les concepcions clàssiques o hermètiques de combativitat. Sé que hi ha art que qüestiona moltes coses, tant en les seves formes com en els seus continguts, i també sé que, des de l'esquerra rupturista *underground*, tampoc s'ha donat gaire espai a aquestes expressions quan no han estat vinculades directament a l'*agítprop*.

La idea és acabar amb el cicle mercantil d'edició d'LP, presentació, promoció i gira. Amb quants altres cicles mercantils més hauríem d'acabar per poder tornar a una economia més humana i sostenible?

Pau: La contradicció principal que s'ha d'abolir és la de capital / treball assalariat; per tant, el cicle que hem de truncar és el d'acumulació capitalista, que organitza la societat -la producció i la distribució, però també la cultura i les relacions humanes-

en funció de l'obtenció del benefici privat; que subjuga tot el potencial social amb aquest objectiu i que genera la il·lusió, a més, que aquest potencial és obra i gràcia del mateix capital. Un cicle que ha demostrat no tenir límits de depauperació humana o de destrucció del medi natural. Un cicle que no sosté ni la més mínima organització democràtica de la societat i que utilitza la violència estructural i física per aconseguir perpetuar-se.

El leïtmotiv dels nous temes és 'Que la por canviï de bàndol'. De què es té por ara mateix?

Pau: Buf!! Por de tot. Por de perdre la casa; por de perdre un salari -tot i que, en si mateix, aquest constitueixi un contracte injust per definició-; por de ser estigmatitzat o detingut; por d'acumular massa judicis i començar a naturalitzar la presència com un destí més que assumible per bona part de la gent que lluita aquí i arreu.

Com bé va dir el replicant a la futurista Blade Runner ara fa trenta anys: “Tens por, ser un

esclau consisteix en això”. Som conscients d'aquest fet?

Rodrigo: Cada dia en som més conscients. La por, la psicologia de la repressió (en totes les esferes vitals: la feina, el sostre, l'afectivitat, el carrer...) és una arma amb la qual els responsables de l'actual estat de les coses ens amenacen i ens intimiden. Cal racionalitzar-la en la mesura del possible i generar les xarxes de suport mutu bàsiques per, si no superar-les, minimitzar les seves repercussions. És allò que cal que tots donem una mica perquè alguns no ho donin tot, no? Suposo que cada dia en som més conscients i estem treballant per fer front a aquestes onades; a poc a poc i bona lletra.

At Versaris

www.atversaris.cat
PROPER CONCERT:
Dissabte 27 octubre
Vilanova i la Geltrú

expressions

LIBRES

Tendre, colpidor, insubmís: Félix Romeo

Un any després de la seva mort, recordem l'escriptor i crític cultural de Saragossa, que va ser empresonat per insubmissió al servei militar

Pau Casanellas
expressions@setmanaridirecta.info

Tot just acabava d'aparèixer a les llibreries *Dibujos animados* quan, encara amb l'alegria de la publicació recent del seu primer llibre, Félix Romeo va entrar a la presó de Torrero (Saragossa) per complir condemna per insubmissió al servei militar obligatori. Era el 1994. Entre els companys de presidi, de seguida es va convertir en l'escriptor, tal com ell mateix recorda a *Noche de los enamorados*, novel·la publicada pòstumament aquest 2012. Una aturada cardíaca inesperada se'l va endur ara fa un any, el 7 d'octubre de 2011. Només en tenia 43.

Fernando Trueba va immortalitzar la sortida de Romeo de la presó per a la gran pantalla

Nascut a Saragossa i, posteriorment, resident a Barcelona i a Madrid, ciutats on va deixar moltes amigues, Romeo va ser conegut sobretot per la seva faceta d'escriptor. A part de les obres esmentades, va publicar dos altres llibres: *Discothèque* (2001) i *Amarillo* (2008). Més enllà del seu vessant de novel·lista, també va cultivar la crítica cultural, terreny al qual es va començar a dedicar des de molt jove. A més de publicar a la premsa, va ser col·laborador dels programes *En la nube* (Radio 3) i *La transversal* (RNE), i també conductor -du-

rant cinc anys- de l'espai cultural televisiu *La Mandrágora* (La 2). Així mateix, va exercir de traductor (de l'italià i del portuguès) i d'articulista. De jove, fins i tot s'havia foguejat com a poeta, si bé no va arribar a publicar mai cap poemari.

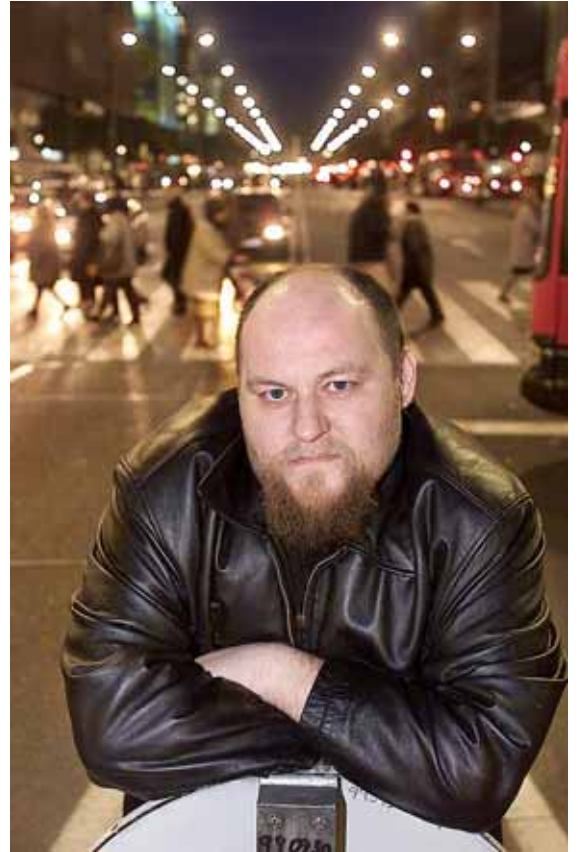
Amic i referent

Incansable consumidor de cultura, Romeo va influir notablement en un nombrós grup de creadores, moltes d'elles de Saragossa. Escriptors d'aquesta ciutat com Ignacio Martínez de Pisón (assentat a Barcelona des de fa temps) o Daniel Gascón han estat deutors, en major o menor mesura, de la seva influència i, entre el seu cercle més íntim, destaquen la seva companya, l'artista Lina Vila, o el guionista i director de cine Jonás Trueba.

Precisament, la família Trueba va cultivar una relació especial amb Félix Romeo. L'editorial Plot, dirigida per Jesús Trueba, va ser l'encarregada de publicar *Amarillo*,

Romeo va influir notablement en un nombrós grup de creadores, moltes d'elles de Saragossa

mentre que Fernando Trueba va immortalitzar la sortida de l'escriptor de la presó de Torrero en una peça per al llargmetratge col·lectiu *Lumière et compagnie* (1995), en el

Una aturada cardíaca inesperada es va endur Félix Romeo el 7 d'octubre de 2011

qual també van prendre part, entre molts altres, Wim Wenders, Michael Haneke, Costa-Gavras o Zhang Yimou. Romeo havia passat un any i mig entre reixes. Insubmís,

no únicament a les armes, sinó també -com recordava David Trueba al llibre d'homenatge *Viva Félix Romeo!*- "a l'abandonament del coneixement i la cultura".

Guia de lectura

Tot i haver publicat llibres molt diferents, una sèrie de trets comuns recorren tota l'obra literària de Félix Romeo: el to tendre, intimista i colpidor, d'una banda, i el sentit de l'humor, de l'altra. Aquestes són les seves quatre novel·les.

Dibujos animados (Mira, 1994; reeditada per Plaza&Janés, 1996, i Anagrama, 2001)

Entranyable collage de textos molt breus, en què l'autor evoca episodis i persones de la seva infància, amb un estil semblant al de Ray Loriga a *Héroes*. Li va valer el premi Ícaro de literatura.

Discothèque (Anagrama, 2001)
Esbojarrada road movie amb una estructura increïblement imaginativa. Plena d'irreverència i de sentit de l'humor, a mig camí entre Francisco Casavella i *Airbag*.

Amarillo (Plot, 2008)
Impactant relat en primera persona on Romeo indaga els motius que van portar el seu amic Chusé Izuel, també escriptor, a suïcidar-se llançant-se pel balcó del pis que tots dos compartien al carrer Borrell de Barcelona. Fa vessar més d'una llàgrima.

La portada de 'Noche de los enamorados', la novel·la pòstuma de Romeo, és obra de la seva companya, l'artista, pintora i esculptora saragossana Lina Vila

Noche de los enamorados (Mondadori, 2012)
Amb el mateix to senzill i directe d'*Amarillo*, l'obra pòstuma de Romeo reconstrueix un cas real, la mort d'una dona a mans del seu marit, amb qui l'escriptor va compartir cel·la a la presó. A través de testimonis, escrits judicials i notícies de premsa, el llibre desemmascara els prejudicis, les mitges veritats i la misèria moral d'una societat que, abans que la justícia dictés sentència, ja havia condemnat la víctima per prostituta i per alcohòlica.

LIBRES

Pedrades contra el progrés

'Salida de emergencia' de Miguel Amorós és un recull d'articles d'agitació contra la dictadura de l'economia que es presentarà en el marc de la primera Mostra del llibre anarquista a Castelló de la Plana el 6 d'octubre

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

“Ningú no s'ha enfrontat mai a la dominació sense veure's forçada a arribar ràpidament al nucli de les seves raons. Però, avui dia, qualsevol temptativa d'oposició acaba tan enredada en el conjunt de connivències mantingudes amb el món modern que no es pot assolir la situació de ruptura i conflicte obert que permeti aquesta clarificació”. La cita està extreta de les *Observaciones sobre la parálisis* (Virus, 1996), un opuscle que analitzava el sentiment d'impotència revolucionària que va succeir, precisament, després que les vagues i les manifestacions massives que hi va haver a França el 1995 aconseguissin bloquejar tot el país durant dies, sense que aquesta situació insurreccional cristal·litzés en cap insurrecció real. Perquè... després d'aconse-

Per Amorós, casos com el de la lluita contra el TAV de la Val di Susa, ens mostren els escenaris on s'han de desenvolupar les lluites

encontrado en Vitoria. Entre altres coses, Amorós va ser un dels redactors de l'*Encyclopédie des Nuisances*, una petita i lúcida enciclopèdia de combat que estimulava reflexions com l'esmentada abans. Com a historiadore, és autor de la biografia *Maroto, el héroe, una biografía del anarquismo andaluz* (Virus, 2011) i també d'altres anarquistes com José Pellicer.

La majoria d'articles o conferències que trobareu a *Salida de Emergencia* es van fer l'any 2011 dins l'àmbit llibertari i antidesenvolupista. La brevetat de la majoria dels escrits, tot i la seva profunditat, es vol compensar amb l'epíleg de Fernando Alcatraz, que dona coherència al llibre i mostra la trajectòria de l'autor, que va començar en el situacionisme francès.

Un dels elements subjacents a *Salida de Emergencia* és la lluita pel territori com a escenari polític. Si la classe obrera va ser vençuda en el seu segon assalt i l'autor s'emmarca en el grup de les qui defensen que s'ha de superar l'obrerisme, doncs, és difícil jugar la defensa de llocs de treball i, al mateix temps, un projecte social que extingeixi el sistema productiu sobre el qual se sustenta. Per l'autor *amic dels luddites*, l'escenari de les lluites s'ha de disputar en la defensa de l'agressió al territori per part del capital. Així, en casos com el dels trens d'alta velocitat, el de la MAT

o, també, en la crítica de l'urbanisme basat en el model automobilístic, trobem exemples que permeten posar en joc la seva argumentació. Una altra part del llibre s'agrupa en articles que, o bé permeten la crítica al model desenvolupista i a la mateixa idea de progrés, o argumenten contra el que l'autor considera moviments contestataris que, en lloc de trencar definitivament amb el sistema de dominació econòmic, volen gestionar engrunes de la seva ruïna (el municipalisme de les CUP, el 15-M, els sectors decreixentistes).

Salida de
emergencia
Miguel Amorós

Salida de emergencia

Miguel Amorós
Pepitas de calabaza, Logroño,
2012. 194 pàgines

Un dels elements subjacents a 'Salida de Emergencia' és la lluita pel territori com a escenari polític

guir paràlitzar un país, les assalariades -ara *ciudadanes*- podríem superar el vertigen de la por i la pròpia identitat feta a base de treball i de consum i dur a terme un projecte de societat lliure partint de la negativitat del que sabem que no volem?

Ha plogut molt des d'aleshores i pots ser la situació que viu ara el capitalisme és més clarificadora que mai. El cas és que, enmig de l'actual descomposició de la classe mitjana i d'altres manifestacions igualment massives en uns temps incerts, l'editorial Pepitas de calabaza ha publicat, ben oportunament, un conjunt d'articles de Miguel Amorós, *Salida de Emergencia*, a l'espera de la segona edició de *Manuscrito*

ZONA LLIURE

EL REBOST

El gra de fajol

Creps de la Bretanya amb farina garrotxina

Joan-Andreu Moll

També coneguda com a blat negre, cairat o sarraí, en realitat, aquesta planta d'origen xinès no té res a veure amb el blat i, en sentit estricte, ni tan sols pot ser considerada un cereal. Tot i així, la llavor en forma de gra triangular i el fet que se'n fa farina per elaborar pa van popularitzar aquests noms.

El conreu de fajol a Catalunya es localitza principalment a la Garrotxa, on, des del segle XVII, va jugar un paper cabdal en l'alimentació de subsistència de les èpoques de més carestia. Es tracta d'un conreu poc exigent que permet aprofitar els camps de blat acabats de segar. Així, la collita engruixia la reserva del cereal d'hivern i afegia hidrats al rebost. El fajol és un aliment complet, ric en proteïnes d'alt valor biològic, apte per celíacs i de bon digerir, ja que no conté gluten. També és ric en àcids grassos no saturats i té un contingut alt en vitamines i minerals.

La producció va caure a partir dels anys 60 amb l'arribada de la revolució verda -que va arraconar moltes varietats locals-, però el conreu s'ha mantingut gràcies a la feina de molta gent que va apostar per una agricultura arrelada al territori. I avui, una recepta bretona universal, les creps. En la seva versió salada, s'han de fer amb farina de fajol i sense llet. L'aroma i el gust característic no té res a veure amb les creps dolces.

Creps salades

250 gr. de farina de blat sarraí o de fajol; 2 cullerades de farina de blat blanca; 1 ou; ½ l d'aigua; sal gruixuda; 1 cullerada d'oli de gira-sol

En un bol, tamisem i mesquem les farines i la sal. Hi fem un forat tipus volcà i hi posem l'ou.

Amb una cullera de fusta, barregem a poc a poc des del centre. Quan l'ou s'ha absorbit, comencem amb l'aigua freda. Sempre remenem des del centre, a poc a poc i avançant cap a l'exterior a mesura que es va incorporant la farina, fins a obtenir una massa fluïda però consistent. Hi afegim l'oli i ho batem amb força durant 5 minuts. Després, acabem d'afegir-hi aigua fins que obtinguem una massa un xic més líquida, però que no deixi de ser cremosa i untuosa. La deixem reposar en fred, com a mínim un parell d'hores.

Després, ho remenem bé i, si cal, hi afegim un xic d'aigua. Per fer les creps, necessitem un cullerot i una paella ben grossa. Primer, pintem la paella amb un paper o un drap impregnat de mantega o oli... i llestos! Aboquem un cullerot de massa sobre la paella ben calenta i la repartim bé fent moure enèrgicament la paella. Ens ha de quedar una crep no gaire gruixuda i homogènia. La crep salada no cal girar-la i, quan han passat uns minuts i comença a ser consistent, ja la podem farcir d'allò que ens vingui de gust.

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 3 d'octubre

Experiències en criaça i educació alternatives

18:30h Sala d'actes del Centre Cívic El Sortidor. Entendre l'educació com un procés col·lectiu i permanent, que ha de permetre el desenvolupament integral de les persones com a éssers únics i irrepetibles i no reduïbles a un engranatge més dels mercats. En el marc de les Jornades Cooperasec 2012. Hi participaran: XELL, Titània-Tascó, El Monstre de Paper, Xarxa de Criaça Compartida del barri del Poble Sec i La Llabor. Organitza: Comissió de Cooperasec de l'Assemblea de barri. Més informació: www.cooperasec.wordpress.com

Dijous 4 d'octubre

Xerrada: 'La col·lectivització de la terra'

19h AureaSocial. C. Sardanya, 263. A càrrec de les membres del SAT i de la finca de Somontes Lola Álvarez i José Caballero. Organitza: AureaSocial. Més informació: <http://femlocomu.aureasocial.org> i <http://www.sindicatoandaluz.org/>

Trobada debat: 'Autonomia indígena i procés de pau a Colòmbia'

19h La Ciutat Invisible. C. Riego, 37. L'Observatori l'Autonomia i els Drets dels Pobles Indígenes a Colòmbia i La Ciutat Invisible us conviden a participar en aquesta trobada de debat. Amb Rosalba Velasco i Rafael Coicué, de l'Asociación de Cabildos Indígenas del Norte del Cauca (ACIN). Organitza: Observatori per l'Autonomia i els Drets dels Pobles Indígenes i La Ciutat Invisible. Més informació: <http://observatoriroadpi.org> i <http://laciutatinvisible.coop>

Octubre Trans BCN 2012

BARCELONA, octubre de 2012

Cada octubre, s'organitzen des del trans-feminisme autònom, l'horitzontalitat i l'antiautoritarisme per confeccionar un mes de lluita trans anticapitalista. Són un col·lectiu de persones, autoanomenades trans, intersex, bollereres, marikes i queers, que conflueixen per organitzar aquest cicle, per reivindicar-se contràries a la patologització de les identitats trans i intersex i per l'autogestió del propi cos i del desig. Pretenen continuar qüestionant, també, les estructures de poder com l'Estat, l'Església, l'heteropatriarcat i el capitalisme en general. Programa: Del **3 al 31 d'octubre** a les 20:30h Cicle de cinema amb begudes i crispetes Lloc: Casa de la Solidaritat (Vistalegre, 15. Metro L2 Sant Antoni, L1 Universitat) **Dimecres 3** d'octubre *Patrulla legal, el derecho en la calle* (Equador, 2011, 60 min.) **Dimecres 10** d'octubre *El último verano de la Boyita* (Argentina, 2009, 93 min.) **Dimecres 17** d'octubre *Hedwig and the angry inch* (EUA, 2001, 95 min.) **Dimecres 24** d'octubre Post-Porno Trans (pel·lícules per confirmar) **Dimecres 31** d'octubre Pel·lícules per confirmar. Sopar de cloenda. **Divendres 5** d'octubre 19:30h Xerrada sobre lluita trans i kafeta. Hi participen les assemblees de barri de Sant Antoni i l'Eixample esquerra. Lloc: CSO La Otra Carboneria (Urgell 30. Metro L1 Urgell) **Dissabte 6** d'octubre 19h Xerrada-debat-lectura de textos sobre Trans i Presó, kafeta organitzada pel Grup de Suport 29-M de l'Assemblea de Sant Andreu del Palomar. Lloc: CSO La Gordíssima (Pons i Gallarza, 10. Metro L1 Sant Andreu) **Dissabte 13** d'octubre 18:30h Xerrada i debat sobre treball sexual, kafeta de *transvocates* i còctels. Lloc: CSA Can Vies (Jocs florals, 40-42. Metro L1 i L5 Plaça de Sants) **Diumenge 14** d'octubre 17h Espai d'intercanvi: autohormonació i autogestió de la salut. Lloc: CSO La Otra Carboneria (Urgell, 30. Metro L1 Urgell) **Dissabte 27** d'octubre 17h Manifestació *Trans-tornem a/el carrer. Dinamitanto el binomio para gozar alternativas*. Jardins de l'Hospital Clínic (Casanova amb Rosselló. Metro L5 Hospital Clínic). Activitats per confirmar dia, hora i lloc: xerrades sobre lluita trans en col·laboració amb les assemblees de barris i pobles i exposició fotogràfica.

Més info: <http://octubretransbcn.wordpress.com/>

Dissabte 6 d'octubre
Ruta històrica pel patrimoni cooperatiu de Sants
10h Casa del Mig

Organitza:
Secretariat d'Entitats de Sants,
Hostafrancs i la Bordeta i La Ciutat Invisible

Inauguració de la temporada 2012-2013

19h Ateneu Popular 9barris. C. Portlligat, 11-15. Circ amb Cia. Elegants i salsa amb La Sonora Libre.

Organitza: Ateneu Popular 9Barris
Més informació: www.ateneu9b.net

XX Festa d'Aniversari del Rock&Trini

A partir de les 23h Via Favència, 441. S'iniciarà la festa amb una *jam session* i, a partir de la 1h, diferents dj's de la casa (rock/punk/tecnò...) amenitzaran la nit. Organitza: Rock&Trini

Diumenge 7 d'octubre

Xerrada debat: 'Orlando Chirino'

17:30h Local de Lluita Internacionalista. Passatge Madoz, 6, pral. (entre la plaça Reial i el carrer Ferran). Organitza: Lluita Internacionalista. Més info: [/luchainternacionalista.org/spip.php?article1588](http://luchainternacionalista.org/spip.php?article1588)

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Divendres 5 d'octubre

Xerrada: 'Presó = Tortura Què va passar realment durant el motí de Quatre Camins de 2004?'

19h CNT Cornellà de Llobregat. C. Florida, 40. Organitza: CNT Cornellà de Llobregat. Més informació: www.carceligualtortura.com

GRANOLLERS

Divendres 5 d'octubre

Exposició fotogràfica: 'Perquè la llibertat no sigui només un desig!'

Anònims. C. Miquel Ricomà, 57. Fins al 26 de novembre. Organitzacions autònomes de Dones i Lluites al Kurdistan. Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

S'ofereix **nevera amb congelador** integrat. Mides: 130x54x56cm. Bon estat. El transport el poses tu. Contacte: banditmorsill@rusc.net

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agrocultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

El Contrainfos de LaTele.cat necessita alguna **persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar** els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge** i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: soniarate-ra@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 4

Després del temporal de pluja del cap de setmana, els boscos estan plens d'aigua i la tardor es mostra amb plenitud.

DIVENDRES 5

Malgrat la refrescada, el cel es mantindrà serè amb alguns núvols d'evolució a Girona. Vents en calma o garbí lleuger.

DISSABTE 6

Una falca anticiclònica ens portarà de nou la tranquil·litat, el sol i l'ascens de temperatures. Estiuet al migdia.

DIUMENGE 7

Al sud del País Valencià, recuperarem valors propers als 30 graus a les hores centrals del dia.

DILLUNS 8

Continuarà la bonança de temperatures i les boirines matinals a les comarques interiors. Altes pressions i vents en calma.

DIMARTS 9

Un front molt desgastat fregarà el Pirineu i farà augmentar els núvols a moltes comarques. Ruixats dèbils a Girona.

Dissabte 6 d'octubre
Presentació del llibre
'En el acuario de Facebook, el resistible ascenso del narco-capitalismo'
 18:30h Anònims. C. Miquel Ricomà, 57. Ippolita és un col·lectiu d'investigació format per *hackers* i activistes socials, un servidor i una comunitat d'*escrivents*. Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

MANRESA

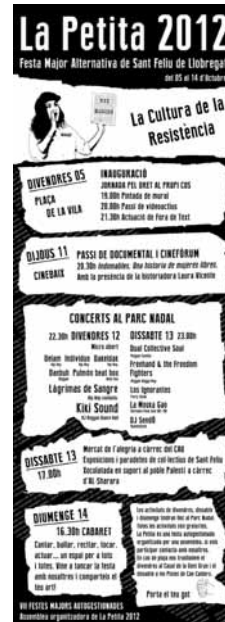
Dijous 4 d'octubre
Jornada PATT. Benestar animal en ramaderia convencional i ecològica
 10-14h Fira Ecoviure. Amb Daniel Villalba, Departament de Producció Animal, Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Agrària, Universitat de Lleida. Finca de Can Pocoli (Manresa). Organitza: Fira Ecoviure. Més informació: <http://www.ecoviure.cat/web/>

Divendres 5 d'octubre
Actes de la Fira Ecoviure
 8:30-18h Jornades tecnològiques sobre energia. Sala d'actes. Inscripció prèvia obligatòria. 18-21h Taula de comunicació per entitats: *Community management*. Centre per a la sostenibilitat territorial. Sala 1. 18:30-19:30h Acte inaugural i lliurament de premis. Sala d'Actes. 16:30-17:30h Stop malbaratament alimentari. Amb Paco Muñoz. Oficina de Medi Ambient, Universitat Autònoma de Barcelona. Sala 2. 18-20h Mostra de les diferents entitats de Banca ètica a Catalunya: Coop57, Fiare, Oikocredit i Triodos. Sala d'actes. 18-18:30h Projecte Bages, regió verda: economia verda a la Catalunya Central. Amb Anna Prat, Consell Comarcal del Bages. Sala 2

La Petita, VII Festa Major Alternativa de Sant Feliu de Llobregat

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Diferents col·lectius i persones es tornen a citar durant els pròxims dies a La Petita, però combativa, Festa Major Alternativa de Sant Feliu de Llobregat. Programa: **Divendres 5** d'octubre Inauguració. Jornada pel dret al propi cos (plaça de la Vila) 19h Pintada de mural 20h Passi de videoactius 21:30h Actuació de Fora de text **Dijous 11** d'octubre Passi de documental i cinefòrum (CineBaix) 20:30h *Indomables: una historia de mujeres libres*, amb la presència de la historiadora Laura Vicente. **Divendres 12** d'octubre Concerts (Parc Nadal) 22:30h Micro obert: Delam, Individuo, Dakeldak, Dambuh, Pulmón beat box. Lágrimas de Sangre. Dj Kiki Sound **Dissabte 13** d'octubre Parc Nadal 17h Mercat de l'alegria (CAU) Exposicions i paradetes de col·lectius de Sant Feliu. Xocolatada de suport al poble palestí (Al-Sharara) 23h Concerts: Dual collective Soul, Freehand & the freedom fighters, Los ignorantes, La Moska Gao, Dj SendO. **Diumenge 14** octubre Parc Nadal 16:30h Cabaret: Cantar, ballar, recitar, tocar, actuar...vine a tancar la festa amb nosaltres i comparteix el teu art! Organitza: Assembla organitzadora de La Petita 2012

18:30-19:30h La revitalització del regadiu de Manresa. Magaly Castanyeda, L'Era-Espai de Recursos Agroecològics. Organitza: Fira Ecoviure. Més informació: <http://www.ecoviure.cat/web/>

Diumenge 7 d'octubre
Actes de la Fira Ecoviure
 12-14h Trobada de consumidors de productes ecològics. Agroecologia, Bases Científiques de l'Agricultura Ecològica. Sala d'Actes. 12-14h Quarta trobada

oberta d'agricultores, artesanes i tècniques per promoure la tracció animal en l'agricultura. Sala 1. Organitzen: Retranca-Recuperació de la Tracció Animal a Catalunya i l'Era-Espai de Recursos Agroecològics. 16-18h Tast de cafè de comerç Just: tasta, degusta, olora i aprèn. Alternativa 3. Sala 1. 17:30-18:30h Xerrada informativa per a la creació d'associacions de consumidors de productes ecològics. Sala 1. 11-12h Presentacions de les expositores. Slow Food, alimentació

nutritiva i econòmica. Jordi Pedrós, Slow Food Terres de Lleida. Planta Baixa 12-13h Stevia. Tota la dolçor en una planta. Ferran Hortal, Stevia Osona. Organitza: Fira Ecoviure i Ecoconsum. Més informació: www.ecoviure.cat/web/

SANTA COLOMA DE GRAMENET

Divendres 5 d'octubre
Passi del documental 'Xirinacs, de l'amnistia a la independència'
 20h Lokal Social Krida. C. Beethoven, 7. Enregistrat l'any 2000 per Lala Gomà i Xavier Montanyà. Dins els actes del Correllengua 2012. Tot seguit, sopar amb torrades i música tradicional catalana. Organitza: Local Social Krida a partir de les 20h. Més informació: www.correllenguagramenet.blogspot.com

TORELLÓ

Diumenge 7 d'octubre
Jornada de neteja i condicionament del camí Vora Ter
 8:30h Estació de Torelló. En el marc del projecte dels camins Vora el Riu, que planteja la necessitat d'acostar-nos cada dia una mica més al riu, per gaudir-lo i defensar-lo. La jornada es desenvoluparà al tram entre Sant Quirze de Besora i Torelló i consistirà a poder treure alguns arbres caiguts del camí, desbrossar alguns trams de vegetació, treure deixalles i senyalitzar. Hi haurà esmorzar a mig matí i s'acabarà aproximadament a les 13h. Organitza: Grup de Defensa del Ter - Comissió de Camins del GDT. Més informació: gdtter@gdtter.org

Reinauguració de la biblioteca Telèfon Roig

BARCELONA, 6 d'octubre

Nous espais i nous projectes, però des de la mateixa perspectiva. Programa: 12h Vermut de benvinguda 14h Dinar 16h Xou humorístic: Roger Pelàez canta Sau (Slam Poetry) 17:30h PD Quatre Cantons 19h Presentació de la nova biblioteca 19:30h Jazz Aulèstia 21h Cafeta amb tapeig 22h Concert: Tirantlofunk. Organitza: Telèfon Roig (biblioteca creativa i popular). Ateneu Rosa de foc (Robí, 5, Gràcia)

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Divendres 4 d'octubre BADALONA Les aturades prenem el carrer!

10h Plaça de la Vila
 Més info: www.facebook.com/asamblea-paradosbadalona

Dissabte 6 d'octubre VALÈNCIA Manifestació unitària per la sanitat i els serveis públics

18:30h Plaça de Sant Agustí
 Més info: www.caspv.wordpress.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Marco Antonio Álvarez LÍDER ESTUDIANTIL XILÈ, MILITANT DE LIBRES DEL SUR

“Res no ens distraurà fins que aconseguim una educació gratuïta”

Marco Antonio Álvarez treballa en un bufet d'advocats defensant treballadors i treballadores xilenes. Des de fa un temps, amb antigues amistats de la universitat, impulsa la plataforma Libres del Sur, un corrent d'activistes partidàries d'una proposta anticapitalista, transformadora, feminista i de tall revolucionari, ja que la Concertació de Partits per la Democràcia —el gran paraigua de formacions progressistes— “no defensa els anhels dels moviments populars”, diu Marco. Amb 27 anys i a l'escalf de les protestes per una educació pública, gratuïta i de qualitat, Marco esdevé un dels ‘voceros’ de les lluites socials que tenen lloc al país sud-americà.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

ROBERT BONET

Què caracteritza el moviment estudiantil xilè?

La seva transversalitat. Perquè, si bé l'alumne és l'endeutat, són els seus pares qui han de pagar. Hi ha famílies que viuen dificultats econòmiques greus, d'aquí que molts col·lectius li hagin donat suport en nombroses mobilitzacions. **Quan s'inicia la seva eclosió?** Cal remuntar-se al 2001, quan els estudiants de secundària protagonitzen el conegut *mochilazo*, mitjançant el qual reclamen que la targeta estudiantil (el document que permet accedir a la tarifa rebuixada dels transports públics) deixi d'estar a mans privades per passar al Ministeri d'Educació. Era una protesta explosiva i sense lideratges, però va fer aparèixer el moviment com a subjecte polític.

Quines etapes han estat clau des d'aleshores?

La visibilitat es va produir el 2006 a través de la *revolta pingüi*, que aprofita l'experiència de les dinàmiques anteriors per condicionar l'esfera pública. Malauradament, alguns partits van capitalitzar aquella protesta, com va fer l'expressió

sidenta Michelle Bachelet amb l'oferta d'una reforma del sistema educatiu. Vam veure com l'oligopoli burgès de la Concertació i de la dreta aigualia les demandes a base de cooptar líders que avui figuren a les cúpules de l'esquerra tradicional. Aquesta dependència política va impedir anar més enllà, però ens va ensenyar què no s'ha de fer.

“Els anticapitalistes tenim el deure d'oferir una alternativa que canviï la correlació de forces”

El moviment ha canviat d'estratègia?

Amb les mobilitzacions de 2011, el moviment es va comprometre a no parar fins que no es produeixi un procés transformador de veritat, amb fets. Tot i aconseguir que els interessos de la banca recaiguin sobre l'Estat, té clar que l'objectiu és una educació gratuïta, de

qualitat i desmunicipalitzada, aspectes que ha de recollir la nova Constitució, per la qual els moviments populars voldran ser protagonistes.

Xile s'afegeix a l'onada de lluites que afloren a l'Amèrica Llatina?

No podia ser que es mantingués al marge d'aquestes dinàmiques. Sobretot perquè hi ha sectors que es fan milionaris a partir de treure rèdits de l'ensenyament per prestar serveis molt deficitaris. Com a resposta a tot això, la demanda —que avui dia comparteix la immensa majoria de la població— ha estat de la mateixa magnitud: una educació gratuïta. Res no ens distraurà fins que aconseguim aquest objectiu.

Revoltas ambientals com la de Magallanes també han contribuït a esperar les protestes?

Tot s'alimenta mútuament. Xile es troba en una etapa clau en la lluita de classes, amb un moviment estudiantil que desborda els Andes i inunda l'Amèrica Llatina. Projecta un canvi de paradigma sobre la construcció i, si bé encara no hi ha una alternativa anticapitalista sòlida, la indignació col·lectiva

expressa la necessitat d'aquest canvi històric.

La fractura amb els sectors del pinochetisme continua viva?

Existeixen dos mons que fan perdurar la lluita dels qui plantejarem un procés socialista. I és que, per molt que la dreta giri al centrisme per preservar l'*statu quo*, tenim memòria perquè som fills de la dictadura. Només girarem full quan el poder torni el que va robar-nos: la cultura, l'educació, la salut i la resta de serveis bàsics.

El problema a Xile és estructural?

La dictadura va imposar-nos un model neoliberal que va continuar amb la reforma democràtica. Lluny de corregir-se, aquest model s'ha aprofundit d'ençà que Piñera va pujar al poder el 2009. Això ha disparat el descontentament, davant el qual els anticapitalistes tenim el deure d'oferir una alternativa que canviï la correlació de forces, per la qual serà necessari recuperar la memòria històrica i el teixit social que Pinochet va destruir. Només així construirem el Xile que els estudiants i altres moviments hem estat defensant.

. LA COLUMNA

Independència, federalisme i eleccions

Jordi Oriola Folch
opinio@setmanaridirecta.info

Donada la impossibilitat d'impulsar un referèndum ara, l'única opció era anticipar les eleccions per no deixar el país en temps mort. El resultat valdrà com un prererèndum encobert que aclarirà tendències socials i llançarà un missatge al món. Però, no serà únicament un referèndum i s'hi barrejaran aspectes diversos ja que, en definitiva, es conformarà el Parlament que governarà en un context de canvi nacional, però també de crisi econòmica... Les eleccions serviran per veure si hi ha una majoria que permeti un salt endavant, però també servirà, si la majoria independentista no és suficient, per a que Artur Mas es perpetui una o dues legislatures més amb l'esquer de l'estat propi i de la sobirania (evitant de dir-ne independència, per si ha d'acabar pactant amb Espanya una dependència més "sobirana"...). Els independentistes

Les eleccions serviran per veure si hi ha una majoria que permeti un salt endavant

hem d'entendre que, en aquestes eleccions excepcionals, si fraccionem el vot, en reduïrem la representativitat en escons. I els partits sobiranistes han d'adonar-se que, els que volen un canvi, són els independentistes i els federalistes.

Parlo dels federalistes de debò —espero que ICV-EUIA siguin valents de ser-ho—, és a dir, els que voldrien una federació de nacions lliures, no els que —com el PSC— proposen un federalisme poc més que autonomista, única manera per frenar l'independentisme i amb la intenció de poder-se presentar oferint alguna millora a un poble que pateix l'encaix actual i que anhela més llibertat. I és que, malgrat els independentistes i els federalistes de veritat es veuen distants, en realitat aspiren al mateix, encara que desitgen un resultat final lleugerament diferent.